

Πρόλογος

Όταν ο Μιλτιάδης με ξύπνησε καταμεσής της νύχτας για «να μου πει κάτι», σκέφτηκα ότι κάποιο βαρυσήμαντο μήνυμα είχε για μένα. Έκλεισα τα μάτια και προσπάθησα να συγκεντρώσω την προσοχή μου για να ακούσω αλλά, αντί αυτού, ένα αέρινο πέπλο αναδεύτηκε μπροστά στα μάτια μου κι άρχισε να γίνεται όλο και πιο διάφανο, αφήνοντας να φανεί ένας τελείως διαφορετικός κόσμος.

«Έλα, έλα» φώναξε ανυπόμονα ο Μιλτιάδης, σαν παιδί, που σε τραβά από το μανίκι για να δεις τα κατορθώματά του. Την επόμενη κιόλας στιγμή, έγινα μάρτυρας μιας φαντασμαγορικής παρέλασης.

Ο χαρούμενος, πολύχρωμος άγγελος, όλο χαρά και περηφάνια, έκανε κύκλους μπροστά μου, και παρίστανε ότι χτυπά το μεγάλο τύμπανο που είχε κρεμασμένο στο λαιμό του, κάνοντας «μπουμ, μπουμ, μπουμ, μπουμ!»

«Χριστέ μου, είναι Θεοπάλαβος!» σκέφτηκα, αφού η εικόνα που έβλεπα μπροστά μου καθόλου δεν ταίριαζε σε έναν καθώς πρέπει άγγελο. Άρχισα να σκέφτομαι στα σοβαρά πως ήταν λάθος να ακολουθήσω το νυχτερινό μου επισκέπτη σε τούτο το ταξίδι, όταν συνέβη κάτι που ανέτρεψε όλους μου τους φόβους.

Ο ρυθμός του τυμπάνου, ταξίδεψε απ' τα χείλη του αγγέλου κατευθείαν στην καρδιά μου και την έκανε να λιώσει από αγάπη. Μια αγάπη Θεϊκή, ανείπωτα γλυκιά κι αθώα, σαν την καρδιά ενός αγγέλου. Και όσες καρδιές θυμούνται τη χαρά να σε αγγίζει η αγάπη των αγγέλων, καταλαβαίνουν πως δεν μπορούσα πια να φύγω.

Κι ο παιχνιδιάρης άγγελος συνέχισε να παίζει το τύμπανό του, διαλαλώντας πόσα πράγματα θα δείξει στα παιδιά, που τόσο πολύ τα αγαπά. Σε πόσα ταξίδια θα τους πάει και πόσο μα πόσο πολύ αξίζει στους μικρούς γήινους αγγέλους να χαίρονται τα δώρα του Ουρανού.

Από εκείνη τη βραδιά, ο Μιλτιάδης είναι εδώ, στη Γη, για να δείξει το δρόμο σε όλους τους μικρούς μας φίλους που αναρωτιούνται πού βρίσκεται το μονοπάτι που οδηγεί στο Ουράνιο Τόξο και στον Μέτατρον, τον Αρχάγγελο που ξέρει όλα τα μυστικά του.

Άννα

Ο Μέτατρον και τα μυστικά του Ουράνιου Τόξου

Ταξίδι Πρώτο

Η Μενεξεδιά Πολιτεία

Μπουμ – μπουμ – μπουμ – μπουμ!

Ο πολύχρωμος άγγελος που εμφανίστηκε ξαφνικά στη μέση του δωματίου, χτύπησε το τύμπανο που είχε κρεμασμένο στο λαιμό του τέσσερεις φορές και ο τόπος πλημμύρησε μελωδίες και χρώματα, που άρχισαν να ξετυλίγονται τριγύρω σαν πολύχρωμες σερπαντίνες.

«Γεια σας! Εγώ Είμαι ο Μιλτιάδης, ο άγγελος των παιδιών, και ήρθα να σας συνοδεύσω σε ένα συναρπαστικό ταξίδι στο Βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Ένα ταξίδι που θα ξετυλίξει μπροστά σας τα μυστικά των Αγγέλων του Ουρανού και της Γης! Ελάτε λοιπόν! Ακολουθήστε με!

Καθίστε ή ξαπλώστε αναπαυτικά και μη σκέφτεστε πια όλα αυτά που σας απασχολούν κάθε μέρα.

Ζητήστε από το μυαλουδάκι σας, αυτό το εργατικό αγγελάκι, να κάνει ένα διάλειμμα. Φτιάξτε του μια όμορφη γαλάζια κρεβατοκάμαρα και ζητήστε του να πάρει έναν υπνάκο στο μαλακό κι αφράτο, πουπουλένιο στρώμα που του ετοιμάσατε.

- Μυαλουδάκι μου, του λέτε, σε παρακαλώ να πέσεις για ύπνο και να ξυπνήσεις μόνο όταν έχω επιστρέψει από το σπουδαίο ταξίδι που έχω να κάνω.

Τώρα λοιπόν που βάλατε το μυαλουδάκι σας για ύπνο, θα ετοιμαστείτε για τη μικρή μας περιπέτεια. Βέβαια, σ' αυτό το ταξίδι δεν θα χρειαστεί να κουραστούμε φτιάχνοντας τις βαλίτσες μας. Αντίθετα, πρέπει να αφήσουμε πίσω όλα όσα κουβαλάμε συνήθως.....τα παιχνιδάκια, τα πορτοφολάκια, τα δαχτυλιδάκια, τις σχολικές σάκες και όλα τα βαριά ρούχα όπως το παλτό, το σκούφο και το κασκόλ που η μαμά επιμένει να φοράμε όταν πηγαίνουμε βόλτα. Θα τα βρούμε όλα όταν επιστρέψουμε πίσω. Δεν θα χρειαστούμε ούτε εισιτήρια για το ταξίδι, ούτε κολατσιό. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να κρατήσουμε από το χέρι τον φύλακα άγγελό μας που θα μας δείξει το δρόμο για το βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Αν θέλουν, μπορούν να έρθουν μαζί η μαμά, ο μπαμπάς, τα αδέρφια και οι φίλοι μας αλλά, θα κρατήσουν κι αυτοί από το χέρι τον δικό τους φύλακα άγγελο για να τους οδηγήσει.

Έτσι λοιπόν, κρατώντας πάντα από το χέρι τον φύλακα άγγελό μας, τον ακολουθούμε στη χώρα του Ουράνιου Τόξου. Οι άγγελος μας οδηγούν μέσα από ένα καταπράσινο, ηλιόλουστο λιβάδι σε έναν γαλάζιο καταρράκτη. Το κρυστάλλινο νερό του σκάει με δύναμη στα βράχια πριν καταλήξει πιο κάτω σε μια γαλήνια λιμνούλα. Μυριάδες σταγόνες ξεφεύγουν από το μεγάλο ρεύμα που χτυπάει στα βράχια και σχηματίζουν ένα λευκό συννεφάκι ενώ, ο Ήλιος που λάμπει χαρούμενος, φωτίζει το σύννεφο με τις ακτίνες του και του τραβάει πινελιές με όλα τα χρώματα.

«Νάμαστε! Καλώς ήρθατε στο βασίλειο του Ουράνιου Τόξου» λέει ο άγγελός μας. Και όπως στεκόμαστε όλοι με ανοιχτό το στόμα και θαυμάζουμε τα λαμπερά χρώματα πάνω από την καταπράσινη κοιλάδα, συμπληρώνει:
«Ελάτε, πάμε να καθαλήσουμε το Ουράνιο Τόξο!»

Πριν καταλάβουμε καλά – καλά τι μας είπε, βρισκόμαστε χωμένοι στην αγκαλιά του να πετάμε ψηλά. Ανεβαίνουμε, ανεβαίνουμε, μέχρι που φτάνουμε στις χρωματιστές πινελιές.
Τι περίεργα χρώματα! Δεν μοιάζουν και πολύ με εκείνα της Γης. Τούτα εδώ είναι διάφανα, ζωντανά, καμωμένα από φως και λαμυρίζουν.

Και καθώς μας έχει απορροφήσει η χαρούμενη ενέργεια των χρωμάτων, βλέπουμε να προβάλλει μέσα από αυτά ένας φωτεινός, μεγαλοπρεπής άγγελος, ντυμένος με όλα τα χρώματα του Ουράνιου Τόξου! Μα... που ήταν και δεν τον είχαμε δει όλη αυτή την ώρα! Χμμμ αυτοί οι άγγελοι ξέρουν πολύ καλά πώς να κρύβονται.

«Εγώ Είμαι ο Μέτατρον» λέει χαμογελώντας και μας πλησιάζει. Η αλήθεια είναι ότι δεν βλέπουμε καθαρά το χαμόγελό του, ούτε το πρόσωπό του. Είναι ολόκληρος φτιαγμένος από φως και, όσο περισσότερο μας πλησιάζει, τόσο πιο πολύ μας αγκαλιάζουν τα χρώματα που στροβιλίζονται γύρω του και μας γαργαλούν χαρούμενα.

«Αχ τι όμορφα που είναι εδώ, του λέμε. Άσε μας να παίξουμε λιγάκι με τα χρώματα!». Σκεφτόμαστε να βάλουμε λίγο χρώμα στο κουτάκι που μας χάρισε η νονά, για να ζωγραφίσουμε στο μπλοκ της ακουαρέλας όταν γυρίσουμε σπίτι, αλλά μετά θυμόμαστε ότι αφήσαμε πίσω όλες μας τις αποσκευές.

«Μη στεναχωριέσαι, λέει ο Μέτατρον, έχεις μαζί σου ένα μαγικό χρυσό κουτάκι όπου μπορείς να φυλάξεις όλα τα ωραία πράγματα που θα δεις».

Ψάχνουμε πάνω μας, ψάχνουμε τριγύρω, μα δεν βλέπουμε πουθενά το μαγικό χρυσό κουτάκι. Πάνω που κοντεύουμε να απογοητευτούμε γιατί νομίζουμε ότι το χάσαμε, ο Μέτατρον γελάει τρυφερά:

«Άσε με να σου δείξω» λέει, και μας αγγίζει στην καρδιά..

«Η καρδιά σου είναι το μαγικό χρυσό κουτάκι που έχεις πάντοτε μαζί. Όχι μόνο μπορείς να φυλάς ότι θέλεις εκεί μέσα, αλλά μπορείς να βρεις και ένα σωρό πράγματα που ξέχασες ότι είχες.

Παραδείγματος χάρη, προσπαθείς να θυμηθείς πως ήταν η φίλη σου η Κατερίνα που είχες γνωρίσει στη θάλασσα πέρυσι το καλοκαίρι, μα δεν μπορείς να τη φέρεις στο νου σου, έχεις ξεχάσει πως έμοιαζε το χαμόγελό της. Πηγαίνεις λοιπόν στο μαγικό χρυσό κουτάκι που έχεις στην καρδιά σου, (και που είναι στ' αλήθεια πολύ πιο μεγάλο απ' όσο νομίζεις) το ανοίγεις, μπαίνεις μέσα και λες «θέλω να θυμηθώ τη φίλη μου την Κατερίνα». Και αμέσως, έρχονται μπροστά σου όλες οι περιπέτειες που έζησες με τη φίλη σου.

Ή, ας πούμε, δεν ξέρεις τι να κάνεις με μια απορία που έχεις ή πώς να λύσεις ένα πρόβλημα, για παράδειγμα, «πώς να ζωγραφίσω την πιο όμορφη μπαλαρίνα του κόσμου;» ή «πώς να κάνω τους φίλους μου να καταλάβουν ότι δεν μου αρέσει να μαλώνουμε;» ή, ακόμα, «πώς να φωνάξω τον άγγελό μου να με βοηθήσει;»

Πηγαίνεις και πάλι στο μαγικό χρυσό κουτάκι που έχεις στην καρδιά σου, μπαίνεις μέσα, ζητάς την απάντηση και, βου-α-λα! Έχεις όλες τις λύσεις που χρειάζεσαι! Ω! είναι απολύτως βέβαιο ότι μπορείς να χρησιμοποιείς αυτό το κουτάκι κάθε στιγμή.....μόνο που πρέπει να θυμάσαι να λες «ευχαριστώ» κάθε φορά που βρίσκεις αυτό που χρειάζεσαι.».

Μετά από τη σύντομη στάση για να βρούμε το μαγικό, χρυσό κουτάκι μας, λέει ο Μέτατρον:

«Και τώρα, επιτρέψτε μου να σας ξεναγήσω στο βασίλειο του Ουρανού. Κάθε χρώμα του Ουράνιου Τόξου είναι μια διαφορετική πολιτεία και όλες οι πολιτείες μαζί σχηματίζουν το βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Και ξέρετε κάτι; Αν πάρουμε όλα του τα χρώματα και τα βάλουμε να στροβιλιστούν και να πλέξουν ένα γαϊτανάκι, τότε δεν θα βλέπουμε πια κανένα χρώμα ξεχωριστά αλλά μόνο ένα κρυστάλλινο, λαμπερό λευκό φως!

Είμαι σίγουρος ότι είστε περίεργοι να δείτε από κοντά όλες τις μυστικές πολιτείες, έτσι σήμερα θα επισκεφτούμε μία απ' αυτές. Θα πάμε στη Μενεξεδιά Πολιτεία.»

Και, μας δείχνει τις μενεξεδένιες πινελιές από φως, που έχουν γίνει ένας ανοιχτός δρόμος για μας.

«Ελάτε, ας περπατήσουμε στο μενεξεδί μονοπάτι του Ουράνιου Τόξου»

Ακολουθούμε όλοι μαζί τον Μέτατρον, σε έναν ασυνήθιστο περίπατο στο μενεξεδί μονοπάτι και βλέπουμε να έρχεται προς το μέρος μας χαμογελώντας μας χαρούμενα ένας άλλος μεγάλος, λαμπρός άγγελος, ντυμένος με λιλά και βιολετί χρώματα. και ένα σπαθί ζωσμένο στη μέση!

«Καλώς ήρθατε στο βιολετί φως! λέει. Εγώ Είμαι ο Αρχάγγελος Ζακχιήλ και ήρθα για να γιορτάσουμε μαζί την άφιξή σας στη μενεξεδιά πολιτεία. Είστε οι επίτιμοι καλεσμένοι μας και μαζί με τον Μέτατρον θα σας ξεναγήσουμε στην όμορφη χώρα μας. Περάστε παρακαλώ!»

Συνεχίζουμε λοιπόν να περπατάμε στο μενεξεδί μονοπάτι, ενώ ο Ζακχιήλ και ο Μέτατρον μας έχουν τυλίξει όλους με ένα απόκοσμο φως κρατώντας μας σφιχτά στην αγκαλιά τους, με όλη την αγάπη και τη φροντίδα τους.

Το μονοπάτι μας οδηγεί στην πολιτεία μέσα από ένα όμορφο δάσος.

Θεέ μου! Ακόμα και τα δέντρα, το φύλλωμα και οι κορμοί τους είναι χρωματισμένα στις αποχρώσεις του βιολετί!

«Εδώ μπορείτε να βρείτε κάθε είδους θεραπευτικό φυτό», μας λέει ο Ζακχιήλ.

Σε λίγο φτάνουμε σε ένα ξέφωτο, κι εκεί μπορούμε να δούμε τις βιολετί κορυφές των βουνών, κάτω από τον λιλά ουρανό με τα ροζ σύννεφα και τη μενεξεδιά πολιτεία, φτιαγμένη από έναν μωβ, διάφανο κρύσταλλο, να λαμπυρίζει στην πλαγιά ενός βουνού. Όμορφοι λιλά άγγελοι πηγαινοέρχονται χαριτωμένα στις δουλειές τους.....φαίνονται όλοι αρκετά απασχολημένοι.

Και, καθώς παίρνουμε μια στροφή του μενεξεδί δρόμου, πίσω από ένα ύψωμα με απαλό λιλά γρασίδι, να σου μια μικρή λίμνη.....μια γαλήνια, βιολετί λίμνη με εφτά όμορφα, λευκά νούφαρα να πλέουν με χάρη πάνω στο κρυστάλλινο νερό. Τι περίεργο, μοιάζουν να μας προσκαλούν για μια βουτιά!

«Καλά καταλάβατε, λέει ο Ζακχιάλ. Η βιολετί λίμνη μας είναι ξεχωριστή. Όποιος κάνει μπάνιο εδώ καθαρίζεται από κάθε δυσάρεστη διάθεση και σκέψη και αναζωογονείται. Να θυμάστε πως, κάθε φορά που νιώθετε στεναχωρημένοι μπορείτε να ζητάτε από τον φύλακα άγγελό σας να σας οδηγή εδώ και να κάνετε μερικές βουτιές.. Και τις επόμενες φορές που θα έρθετε, θα είμαι εδώ για να σας ξεναγήσω και σ' άλλα μέρη της μενεξεδιάς πολιτείας γιατί υπάρχουν τόσα πολλά να δείτε και να ανακαλύψετε! Τώρα όμως θα ήθελα να σας δείξω κάτι ακόμα. Ελάτε μαζί μου!»

Αποφασίζουμε να ακολουθήσουμε τον Ζακχιάλ πιο βαθιά στη βιολετί χώρα, κι αυτός μας οδηγεί στο πιο ψηλό, λιλά βουνό. Ρυάκια από μενεξεδί νερό κυλούν από τις πλαγιές μέχρι τους πρόποδες όπου ενώνονται σε ένα ποτάμι για να καταλήξουν στη μενεξεδένια λίμνη. Ανεβαίνουμε στην κορυφή περιμένοντας να συναντήσουμε την πηγή. Όμως, αυτό που αντικρίζουμε είναι τελείως διαφορετικό! Στην κορυφή του βουνού μια μεγάλη βιολετί φλόγα λαμπυρίζει σε όλες τις αποχρώσεις του μωβ. Ω! αυτή η φλόγα είναι που έχει χρωματίσει όλη τη μενεξεδιά πολιτεία!

«Έχω ένα δώρο για σας, λέει ο Ζακχιάλ και τα μάτια του αντανakλούν το φως της βιολετί φωτιάς. Ελάτε, ανοίξτε το χέρι σας και δεχτείτε τη φλόγα της κάθαρσης και της ελευθερίας».

Και μ' αυτά τα λόγια, ακουμπάει στην παλάμη μας μια μικρή, ζωντανή, βιολετί φλόγα κι αυτή αρχίζει να ακτινοβολεί πάνω μας και να μας λούζει με ένα γλυκό λιλά φως. Ξαφνικά, εξαφανίζονται όλοι οι φόβοι μας και όλες οι ανησυχίες και νιώθουμε τόσο καθαροί κι ευωδιαστοί, λες και βγήκαμε μόλις από ένα ευωδιαστό λουτρό!

Ω! Νιώθουμε τόσο βαθιά αγάπη γι' αυτήν τη φλόγα, που ξέρουμε ότι το πιο κατάλληλο μέρος για να τη φυλάξουμε είναι το μαγικό χρυσό κουτάκι της καρδιάς μας. Έτσι, σκύβουμε και την ακουμπάμε εκεί με προσοχή σαν το πιο πολύτιμο πετράδι.

«Αγαπημένοι μου, μας λέει ο Ζακχιάλ, το σημερινό σας ταξίδι στη Μενεξεδιά Πολιτεία ολοκληρώθηκε. Τώρα θα ακολουθήσετε τον Μέτατρον, γιατί έχετε να

κάνετε κι άλλα πράγματα μαζί του. Και ξέρετε πως θα βγείτε από την πολιτεία μας; Ελάτε να σας δείξω!

Ορίστε! Μας λέει με μάτια που λάμπουν, δείχνοντάς μας τα ροζ-λιλά συννεφάκια. Καθένας σας, μαζί με τον άγγελό του, θα σκαρφαλώσετε σε ένα συννεφάκι και αυτό θα σας πάει πίσω στο Ουράνιο Τόξο. Αλλά μη γελιέστε, αυτά που βλέπετε δεν είναι συνηθισμένα συννεφάκια. Όσο ταξιδεύετε, μπορείτε να ξαπλώσετε αναπαυτικά πάνω τους, μπρούμυτα, ανάσκελα ή οκλαδόν και να τους ζητήσετε να σας ξεκουράσουν, να σας γαληνέψουν και να σας γεμίσουν φως! Στο επανειδείν καλοί μου φίλοι! Περιμένω να ξανάρθετε σύντομα».

Κι εμείς, από το ροζ-λιλά συννεφάκι όπου έχουμε ανέβει με τον άγγελό μας, του κουνάμε το χέρι:

«Ευχαριστούμε για όλα αγαπημένε μας Ζακχήλ!»

«Θα συναντηθούμε στο Ουράνιο Τόξο!» μας φωνάζει και ο Μέτατρον καθώς έχουμε αφεθεί στην αγκαλιά του σύννεφου της ροζ ενέργειας για να μας φροντίσει και να μας γεμίσει χαρά.

Πλησιάζοντας το Ουράνιο Τόξο, βλέπουμε και πάλι τον Μέτατρον να μας περιμένει. Μας πιάνει από το χέρι και μας βοηθά να κατεβούμε από το συννεφάκι μας. Δεν υπάρχουν λόγια να περιγράψουμε την ευτυχία που νιώθουμε αυτή τη στιγμή! Ποιος φανταζόταν ότι θα ταξιδεύαμε πάνω στο Ουράνιο Τόξο!

Ο Μέτατρον κάθεται σε μια μεριά και μας κοιτάει στα μάτια με τόση αγάπη! Περιμένει να μας μιλήσει.

«Αγαπημένο μου παιδί, λέει στον καθένα μας ξεχωριστά., βλέπω τη χαρά σου για το σημερινό ταξίδι στο Βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Όμως εγώ είμαι ακόμα πιο χαρούμενος, όταν βλέπω να επισκέπτεσαι και πάλι τα μέρη που ξέρεις τόσο καλά. Αυτά τα μέρη όπου περπατούσαμε και παίζαμε μαζί όταν ήσουν κι εσύ ένας άγγελος στον ουρανό. Ξέρεις, όταν αποφάσισες να φύγεις για λίγο και να γίνεις ένας γήινος άγγελος, υποσχεθήκαμε ότι δεν θα ξεχάσουμε ποτέ ο ένας τον άλλο. Υποσχεθήκαμε ότι θα συναντηθούμε και πάλι όσο είσαι στη Γη. Ότι θα ζήσεις και θα μάθεις και θα παίζεις με όλα τα υπέροχα παιχνίδια της γης κι εγώ θα σε βοηθώ από την πλευρά που είμαι για να μη ξεχάσεις ποτέ ποιος και ποια είσαι πραγματικά. Ότι θα σε βοηθώ να θυμηθείς πόσο υπέροχος άγγελος είσαι. Κοίταξέ με. Κοίταξέ με στα μάτια. Κοίταξε τα χρώματά μου που έχουν όλες τις αποχρώσεις του ουράνιου τόξου και λάμπουν. Κοίταξε το φως τριγύρω μου. Έτσι που ανεμίζει και στριφογυρίζει μοιάζει με πελώρια φτερά. Κοίταξε τις χρυσές ακτίνες που ακτινοβολώ. Ένας τέτοιος άγγελος είσαι κι εσύ. Η Χώρα του Ουράνιου Τόξου είναι δική σου και είναι μια μαγική χώρα. Θυμήσου, θυμήσου ποιος είσαι, από πού έρχεσαι και τι παιχνίδια ήρθες να παίζεις στη Γη. Θυμήσου με πόσες χάρες σε προίκισε ο Δημιουργός και πόσα μπορείς να συν-δημιουργήσεις μαζί του στη Γη, αρκεί μόνο να σκύψεις στην καρδιά σου και να δεις τι υπέροχο πλάσμα είσαι!

Τώρα ήρθε η ώρα να ακολουθήσεις τον άγγελο που θα σε οδηγήσει πίσω στη γη. Όμως, το Βασίλειο του Ουράνιου Τόξου είναι πάντα εδώ για σένα και περιμένει να το εξερευνήσεις. Κι όταν έχεις ταξιδέψει σε όλα τα χρώματα και τις πολιτείες του, θα έχεις ανακαλύψει τον αμύθητο θησαυρό που βρίσκεται κρυμμένος στη βάση του ουράνιου τόξου».

Και με τα λόγια αυτά, ο άγγελός μας, έρχεται και μας παίρνει πάλι στην αγκαλιά του. Κουνάμε το χέρι στον Μέτατρον και, μέχρι να του πούμε:
«Γεια σου αγαπημένε μας Μέτατρον, ευχαριστούμε για όλα, θα συναντηθούμε σύντομα»

Ο καλός μας άγγελος μας έχει φέρνει και πάλι εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε το ταξίδι μας. Εκεί που αφήσαμε όλα τα όμορφα πράγματα της ζωής μας, τα παιχνίδια, τα βιβλία, τους φίλους μας. Εκεί που έχει ξυπνήσει πια το αγγελάκι του μυαλού μας και μας περιμένει χαρούμενο να παίξουμε πάλι τα δικά του παιχνίδια.

Όμως τώρα από το μαγικό χρυσό κουτάκι της καρδιάς μας βγαίνει μια απόκοσμη μενεξεδένια λάμψη για να μας θυμίζει ότι η βιολετί φλόγα είναι δική μας.

.....και έτσι είναι.

Μέτατρον

Ο Μέτατρον και τα μυστικά του Ουράνιου Τόξου

Ταξίδι Δεύτερο

Η Σμαραγδένια Πολιτεία

Μπουμ – μπουμ – μπουμ – μπουμ!

Ο πολύχρωμος άγγελος που εμφανίστηκε ξαφνικά, χτύπησε το τύμπανό που είχε κρεμασμένο μπροστά του τέσσερεις φορές και ο τόπος πλημμύρησε μελωδίες και χρώματα που ξετυλίγονταν τριγύρω σαν πολύχρωμες σερπαντίνες. Το δωμάτιό μας έμοιαζε πια με ένα τεράστιο λούνα παρκ.

«Γεια σας! Εγώ Είμαι ο Μιλτιάδης, ο άγγελος των παιδιών, και ήρθα να σας πάρω σε ένα συναρπαστικό ταξίδι στο Βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Ελάτε λοιπόν! Θυμόσαστε τι πρέπει να κάνετε;

Καθίστε ή ξαπλώστε αναπαυτικά και μη σκέφτεστε τίποτε απ' όλα αυτά που σας απασχολούν κάθε μέρα.

Ζητήστε από το νου σας, αυτό το εργατικό αγγελάκι, να κάνει ένα διάλειμμα. Φτιάξτε του μια όμορφη γαλάζια κρεβατοκάμαρα και ζητήστε του να πάρει έναν υπνάκο στο μαλακό κι αφράτο, πουπουλένιο στρώμα που του ετοιμάσατε.

- Μυαλουδάκι μου, του λέτε, σε παρακαλώ να πέσεις για ύπνο και να ξυπνήσεις μόνο όταν έχω επιστρέψει από το σπουδαίο ταξίδι που έχω να κάνω.

Τώρα λοιπόν που βάλατε το μυαλουδάκι σας για ύπνο, θα ετοιμαστούμε για τη μικρή μας περιπέτεια. Βέβαια, σ' αυτό το ταξίδι δεν θα χρειαστεί να κουραστούμε φτιάχνοντας τις βαλίτσες μας. Αντίθετα, πρέπει να αφήσουμε πίσω όλα όσα κουβαλάμε συνήθως.....τα παιχνιδάκια, τα πορτοφολάκια, τα δαχτυλιδάκια, τις σχολικές σάκες και όλα τα βαριά ρούχα όπως το παλτό, το σκούφο και το κασκόλ που η μαμά επιμένει να φοράμε όταν πηγαίνετε βόλτα. Θα τα βρούμε όλα όταν επιστρέψουμε πίσω. Δεν θα χρειαστούμε ούτε εισιτήρια για το ταξίδι, ούτε κολατσιό. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να κρατήσουμε από το χέρι τον φύλακα άγγελό μας που θα σας δείξει το δρόμο για το βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Αν θέλουν, μπορούν να έρθουν μαζί η μαμά, ο μπαμπάς, τα αδέλφια και οι φίλοι μας αλλά, θα κρατήσουν κι αυτοί από το χέρι τον δικό τους φύλακα άγγελο για να τους οδηγήσει.

Έτσι λοιπόν, κρατώντας πάντα από το χέρι τον φύλακα άγγελό μας, τον ακολουθούμε στη χώρα του Ουράνιου Τόξου. Οι άγγελοι μας οδηγούν σε ένα καταπράσινο, ηλιόλουστο λιβάδι. Ο πανέμορφος, γαλάζιος καταρράκτης που φαίνεται στο βάθος, καταλήγει σε μια γαλήνια λιμνούλα. Το κρυστάλλινο νερό που σκάει με δύναμη στα βράχια, σκηκώνει ένα ολόκληρο σύννεφο από αμέτρητες μικρές, χαρούμενες σταγόνες, που ανεβαίνουν βιαστικά στον ουρανό. Ο Ήλιος που λάμπει από ψηλά, φωτίζει το λευκό σύννεφο και με τις ακτίνες του του τραβάει πινελιές με όλα τα χρώματα.

«Νάμαστε! Καλώς ήρθατε στο βασίλειο του Ουράνιου Τόξου» λέει ο άγγελός μας. Και όπως στεκόμαστε όλοι με ανοιχτό το στόμα και θαυμάζουμε τα λαμπερά χρώματα πάνω από την καταπράσινη κοιλάδα, συμπληρώνει:
«Ελάτε, πάμε να καθαλήσουμε το Ουράνιο Τόξο!»

Πριν καταλάβουμε καλά – καλά τι μας είπε, μας παίρνει στην αγκαλιά του και πετάμε ψηλά. Ανεβαίνουμε, ανεβαίνουμε, μέχρι που φτάνουμε στις χρωματιστές πινελιές. Δίνουμε μια και πηδάμε από την αγκαλιά του αγγέλου μας.

Να τα πάλι τα περίεργα χρώματα! Κάθε φορά που τα βλέπουμε μας φαίνονται διαφορετικά από πριν και δεν μοιάζουν καθόλου με εκείνα που θυμόμαστε στη Γη. Είναι καμωμένα από φως και λαμπυρίζουν. Αυτή τη φορά μάλιστα, έχουμε την εντύπωση ότι ανασαίνουν καθώς κυματίζουν στο απαλό αεράκι. Κάπου στο βάθος ακούγεται μια όμορφη μελωδία που κάνει την καρδιά μας να χτυπά χαρούμενα, μοιάζει με Σοπέν και μετά με Στράους....

Όσο κοιτούμε τις χρωματιστές πινελιές, τόσο καλύτερα συντονιζόμαστε μαζί τους. Μάλιστα, έχουμε την εντύπωση πως, όσο κοιτούσαμε αλλού, κάνα-δυο χρώματα τρύπωσαν στην τσέπη μας αποφασισμένα να μας βάλουν κρυφά μερικές πινελιές, σύμφωνα με το δικό τους γούστο.

Κι όπως μας έχει απορροφήσει η χαρούμενη ενέργεια των χρωμάτων, βλέπουμε να ξεπροβάλλει μέσα από αυτά ένας φωτεινός, μεγαλοπρεπής άγγελος, ντυμένος με όλα τα χρώματα του Ουράνιου Τόξου!

«Εγώ Είμαι ο Μέτατρον» λέει χαμογελώντας και μας πλησιάζει. Αυτή τη φορά η φιγούρα του είναι γνώριμη και νιώθουμε το χαμόγελό του στην καρδιά μας. Δεν είχαμε καταλάβει πόσο πολύ πεθυμήσαμε αυτή την υπέροχη φωτεινή ύπαρξη! Και να που είμαστε πάλι εδώ και το φως και η αύρα του μας λούζει με μια βαθειά αγάπη.

«Καλώς ήρθατε, μας υποδέχεται χαμογελαστός, ντυμένος και πάλι με τη φωτεινή, πολύχρωμη φορεσιά του. Πόσο χαίρομαι που σας έχω και πάλι στη χώρα του Ουράνιου Τόξου! Σήμερα ετοίμασα για τους φίλους μου έναν περίπατο στο πράσινο μονοπάτι. Ελάτε, πάμε να συναντήσουμε τον Ραφαήλ, τον αρχάγγελο της Σμαραγδένιας Πολιτείας.»

Έτσι, βαδίζουμε όλοι μαζί σαν μια μεγάλη συντροφιά στο πρασινωπό μονοπάτι μέχρι που βλέπουμε να έρχεται προς το μέρος μας με χάρη, ένας άλλος μεγάλος, λαμπρός άγγελος. Ο χιτώνας του ανεμίζει σε όλες τις αποχρώσεις του πράσινου. Στο κεφάλι του λάμπει ένας κίτρινος μπερές και η μπέρτα του είναι φτιαγμένη από τρίγωνα μπλε, κίτρινα και κόκκινα! Τι χαρούμενη εικόνα!

«Καλώς ήρθατε στο σμαραγδί φως! λέει. Εγώ Είμαι ο Αρχάγγελος Ραφαήλ και ήρθα για να γιορτάσουμε μαζί την άφιξή σας στη Σμαραγδένια Πολιτεία. Είστε οι επίτιμοι καλεσμένοι μας κι έτσι, μαζί με τον Μέτατρον, θα σας ξεναγήσουμε στην όμορφη χώρα μας. Περάστε παρακαλώ!»

Συνεχίζουμε λοιπόν να περπατάμε στο πράσινο μονοπάτι ενώ ο Ραφαήλ και ο Μέτατρον μας έχουν τυλίξει όλους με ένα απόκοσμο φως! Νιώθουμε να μας κρατούν σφιχτά στην αγκαλιά τους και η καρδιά μας ζεσταίνεται από την αγάπη και τη φροντίδα τους.

Μπροστά μας βλέπουμε να απλώνεται ένα απέραντο καταπράσινο λιβάδι, σπαρμένο με όλων των ειδών τα άνθη. Αμέτρητα λευκά λουλούδια σκεπάζουν ένα χωραφάκι, όμοια με λευκό, αστραφτερό σεντόνι. Τα βουνά στο βάθος είναι καλυμμένα από καταπράσινα δάση και στον γαλάζιο ουρανό ο Ήλιος που λάμπει, βάφει μερικά συννεφάκια με ένα γλυκό χρυσαφί χρώμα.

Προχωρώντας στο καταπράσινο μονοπάτι μαζί με τον Μέτατρον και τον Ραφαήλ, βλέπουμε κάτι να λαμπυρίζει μπροστά μας. Πλησιάζουμε λίγο ακόμα και τι να δούμε; Ένας μεγάλος πράσινος κρύσταλλος γυαλίζει κάτω από το φως του Ήλιου.

«Παιδιά, αυτός ο κρύσταλλος είναι σμαράγδι» λέει ο Ραφαήλ. Τον αγγίζει με το χέρι του και ανοίγει μια πόρτα. «Ελάτε, ακολουθήστε με» λέει.

Έτσι, μαζί με τον άγγελό μας, μπαίνουμε στον κρύσταλλο. Μπροστά μας ανοίγεται ένας μακρύς καταπράσινος διάδρομος, που φωτίζεται από όσες ακτίνες του ήλιου διαπερνούν τα κρυστάλλινα τοιχώματα. Περνάμε τον διάδρομο και βρισκόμαστε σε μια μεγάλη αίθουσα, λουσμένη σε σμαραγδί φως. Τα τοιχώματα της αίθουσας σαν καθρέφτες αντανακλούν αυτό το φως παντού, κάνοντάς το ακόμα πιο έντονο.

«Ξέρετε που βρίσκεστε τώρα;» ρωτάει ο Ραφαήλ. «Στον κρύσταλλο της Γης. Βλέπετε, η μητέρα Γη προσφέρει κάθε είδους θεραπεία σε όλα τα παιδιά της. Ο κρύσταλλος αυτός συμπυκνώνει και αποθηκεύει τη θεραπευτική ενέργεια του σύμπαντος, ώστε να μπορούμε να τη χρησιμοποιήσουμε όποτε θέλουμε».

Στη συνέχεια, έρχεται προς το μέρος μας. Το πλατύ, σκανδαλιάρικο χαμόγελό του προδίδει ότι μας επιφυλάσσει μια όμορφη έκπληξη. Θέλει να μας προσφέρει κάτι. Απλώνουμε το χέρι για να το πάρουμε και μας λέει: «Αυτό είναι το δώρο μου για σας, ένα πράσινο σμαράγδι τυλιγμένο σε χρυσαφί σύννεφο».

Και μόλις το ακουμπάει στο χέρι μας, κάτι μαγικό συμβαίνει! Ένα χρυσοπράσινο φως από τον κρύσταλλο που έχουμε στη χούφτα μας λάμπει και απλώνεται σε όλο μας το σώμα. Γινόμαστε ολόκληροι χρυσοπράσινοι. Τα μαλλιά μας, το δέρμα μας, τα χέρια και τα πόδια, τα ρούχα μας... γινόμαστε ολόκληροι ένα σμαραγδί φως με χρυσές ακτίνες!! Και όπως απλώνεται το φως στο σώμα μας, νιώθουμε τη θεραπευτική ενέργεια του Ραφαήλ να μας αγκαλιάζει και να τρυπώνει παντού. Στην καρδιά μας, στην κοιλίτσα μας, στα κόκαλά μας, στα μάτια μας, στο μυαλουδάκι μας, παντού. Και, τι περίεργο, ότι πρόβλημα είχαμε, έφυγε. Κάθε πόνος που είχαμε, θεραπεύτηκε...»

Όλη αυτήν την ώρα, ο Ραφαήλ μας κοιτάζει όλο γλύκα. «Σας αγαπώ τόσο πολύ! λέει. Τώρα που λουστήκατε με τη θεραπευτική ενέργεια, φυλάξτε αυτόν τον κρύσταλλο στο μαγικό χρυσό κουτάκι της καρδιάς σας. Θα έχετε τη θεραπευτική ενέργεια στη διάθεσή σας κάθε φορά που τη χρειάζεστε.

Όμως θα ήθελα να σας ζητήσω κάτι ακόμα. Πριν φύγετε από τον σμαραγδένιο κρύσταλλο και το πράσινο βασίλειο, να κάνετε ένα δώρο στη Μητέρα Γη. Επειδή ήμαστε μαζί εδώ και πολύ καιρό και ξέρω πολύ καλά τι έχετε στο μαγικό χρυσό κουτάκι σας, θα ήθελα να σας θυμίσω ότι εκεί θα βρείτε το δώρο που ετοιμάζατε να της δώσετε, όσο ήσασταν ακόμα άγγελοι μαζί μου στον ουρανό. Στο μαγικό χρυσό κουτάκι της καρδιάς σας λοιπόν, θα βρείτε μια μπάλα φτιαγμένη με όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου. Μέσα σ' αυτήν έχετε κρύψει το δωράκι σας. Χα χα! έχετε βρει πολύ ωραίο περιτύλιγμα στ' αλήθεια!

Κοιτάξτε τη Μητέρα Γη που έρχεται από εκείνο το διάδρομο αριστερά σας! Δεν είναι πανέμορφη με τα μακριά πέπλα της; Τώρα λοιπόν, μπορείτε να βγάλετε και να της προσφέρετε της το δώρο σας».

Αν και δεν θυμόμαστε πολλά, νιώθουμε μεγάλο σεβασμό καθώς αφήνουμε απαλά το δώρο μας στα χέρια της Μητέρας Γης. Κι όπως μας αγκαλιάζει με τα πέπλα της, το χαμόγελό της ζεσταίνει κάθε γωνιά της καρδιάς μας. «Εδώ είναι το σπίτι μας, σκεφτόμαστε. Εδώ είναι το σπίτι μας».

- Ναι, έτσι είναι! Λέει ο Ραφαήλ. Καλοί μου άγγελοι, ξέρετε τι ήταν το δώρο που προσφέρατε στη Μητέρα Γη; Ξέρετε τι είχατε τυλίξει τόσο όμορφα με τα χρώματα του Ουράνιου Τόξου; Επιτρέψτε μου να σας θυμίσω.

Σήμερα χαρίσατε στη Γαία όλα όσα ετοιμάσατε γι' αυτήν όσο ήσασταν μαζί μου στον ουρανό. Όλα τα ταλέντα και τα όνειρά σας, όλα όσα έχετε σχεδιάσει να κάνετε σαν γήινοι άγγελοι.

Γιατί ο Δημιουργός σας προίκισε όλους με απέραντες δυνατότητες κι εσείς περάσατε πολύ καιρό εδώ μαζί μου, προσπαθώντας να διαλέξετε το δώρο που θα φέρνατε στη Γαία όταν θα ερχόσασταν να την επισκεφτείτε και να ξετυλίξετε πάνω της τις ικανότητες και τα ταλέντα σας. Της δώσατε τον επιστήμονα, τον εργάτη, τον θεραπευτή, τον δάσκαλο, τον καλλιτέχνη... όλα όσα πρόκειται να γίνετε. Όλα τα παιχνίδια που θα παίζετε μαζί της».

Ο Ραφαήλ και ο Μέτατρον και η Γαία μας κοιτούν με τόση αγάπη! Αρχίζουν να κουνούν το χέρι και να μας χαιρετούν.

«Ξέρετε, λέει ο Ραφαήλ, σ' αυτόν τον κρύσταλλο μπορείτε να μπείτε και να βγείτε εύκολα, απ' όλα τα μέρη της Γης. Περιμένουμε να ξανάρθετε σύντομα. Σας αγαπούμε πολύ!»

Σιγά – σιγά, ο σμαραγδί κρύσταλλος γίνεται αόρατος και εμείς βρισκόμαστε και πάλι στο δωμάτιό μας μαζί με τους γονείς, τους φίλους και τα παιχνίδια μας. Κι αυτή τη φορά, από το μισάνοιχτο μαγικό χρυσό κουτάκι μας ξεπηδούν βιολετί και σμαραγδένιες παιχνιδιάρικες ακτίνες, έτοιμες να τρυπώσουν παντού και να βάψουν τα πάντα με το ουράνιο, απόκοσμο φως τους.

Ο Μέτατρον και τα μυστικά του Ουράνιου Τόξου

Ταξίδι Τρίτο

Η Χρυσαφένια Πολιτεία

Μηηη – μηηη!

Το παλιό κίτρινο φορτηγάκι που προσπαθούσε να παρκάρει στη μέση του σαλονιού, μας έσπρωξε ελαφρά με τη μύτη του ενώ ξεπατικώναμε τη ζωγραφιά ενός κίτρινου καπέλου στο μπλοκ ιχνογραφίας. Πεταχτήκαμε μέχρι πάνω από

την τρομάρα μας, μουντζουρώνοντας τη ζωγραφιά. Καημένο καπελάκι!...τώρα η κορδέλα του έμοιαζε περισσότερο με ποντικοουρά!
Ο πολύχρωμος άγγελος από τη θέση του οδηγού, χτύπησε άλλη μια φορά το κλάξον και μας έκλεισε συνωμοτικά το μάτι κουνώντας μας το χέρι.

Μπιιιιπ!

«Γεια σας! Εγώ Είμαι ο Μιλτιάδης, ο άγγελος των παιδιών, και ήρθα να σας πάρω σε ένα συναρπαστικό ταξίδι στο Βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Ήρθα να σας δείξω πόσο χαρούμενοι πρέπει να είστε για τον εαυτό σας και πόσο σπουδαία πράγματα μπορείτε να κάνετε. Ελάτε λοιπόν, ετοιμαστείτε!»

Αφού έκανε μερικές μανούβρες και κατάφερε να παρκάρει το κίτρινο φορτηγάκι στο σαλόνι, ανάμεσα στην τηλεόραση και τον καναπέ, το άφησε, μη δίνοντας καμία σημασία για το που θα καθίσουν οι καλεσμένοι που περίμενε η μαμά το απόγευμα, και ήρθε κοντά μας.

- Λοιπόν παιδιά, ξέρετε τι πρέπει να κάνετε, είπε.

Καθίστε ή ξαπλώστε αναπαυτικά και μη σκέφτεστε τίποτε απ' όλα αυτά που σας απασχολούν κάθε μέρα.

Ζητήστε από το νου σας, αυτό το εργατικό αγγελάκι, να κάνει ένα διάλειμμα. Φτιάξτε του μια όμορφη γαλάζια κρεβατοκάμαρα και ζητήστε του να πάρει έναν υπνάκο στο μαλακό κι αφράτο, πουπουλένιο στρώμα που του ετοιμάσατε.

- Μυαλουδάκι μου, του λέτε, σε παρακαλώ να πέσεις για ύπνο και να ξυπνήσεις μόνο όταν έχω επιστρέψει από το σπουδαίο ταξίδι που έχω να κάνω.

Τώρα λοιπόν που βάλατε το νου σας για ύπνο, θα ετοιμαστούμε για τη μικρή μας περιπέτεια. Βέβαια, σ' αυτό το ταξίδι δεν θα χρειαστεί να κουραστούμε φτιάχνοντας τις βαλίτσες μας. Αντίθετα, πρέπει να αφήσουμε πίσω όλα όσα κουβαλάμε συνήθως..... τα παιχνιδάκια, τα πορτοφολάκια, τα δαχτυλιδάκια, τις σχολικές σάκες και όλα τα βαριά ρούχα όπως το παλτό, το σκούφο και το κασκόλ που η μαμά επιμένει να φοράμε όταν πηγαίνουμε βόλτα. Θα τα βρούμε όλα όταν επιστρέψουμε πίσω. Δεν θα χρειαστούμε ούτε εισιτήρια για το ταξίδι, ούτε κολατσιό. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να κρατήσουμε από το χέρι τον φύλακα άγγελό μας που θα μας δείξει το δρόμο για το βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Μπορούν να έρθουν μαζί η μαμά, ο μπαμπάς και οι φίλοι μας και να κρατήσουν από το χέρι τον δικό τους φύλακα άγγελο για να τους οδηγήσει.

Έτσι λοιπόν, κρατώντας πάντα από το χέρι τον φύλακα άγγελό μας, τον ακολουθούμε στη χώρα του Ουράνιου Τόξου κι αυτός μας οδηγεί και πάλι σ' ένα ηλιόλουστο, καταπράσινο λιβάδι. Ένας γαλάζιος, κρυστάλλινος καταρράκτη φαίνεται στο βάθος, που καταλήγει σε μια όμορφη λιμνούλα. Το νερό, που πέφτει με ορμή από ψηλά, σκάει με δύναμη στα βράχια και σχηματίζει ένα σύννεφο από αμέτρητες σταγόνες που βιάζονται να ανέβουν στον ουρανό. Ο Ήλιος που λάμπει ψηλά χαρούμενος, φωτίζει το λευκό σύννεφο και με τις ακτίνες του του τραβάει πινελιές με όλα τα χρώματα.

«Νάμαστε! Καλώς ήρθατε στο βασίλειο του Ουράνιου Τόξου» λέει ο άγγελός μας. «Ελάτε, πάμε να καταλήσουμε το Ουράνιο Τόξο!» συμπληρώνει, ενώ στεκόμαστε όλοι με ανοιχτό το στόμα και θαυμάζουμε τα λαμπερά χρώματα πάνω από την καταπράσινη κοιλάδα.

Πριν καταλάβουμε καλά – καλά τι μας είπε, μας παίρνει στην αγκαλιά του και πετάμε ψηλά. Ανεβαίνουμε, ανεβαίνουμε, μέχρι που φτάνουμε στις χρωματιστές πινελιές. Δίνουμε μια και πηδάμε από την αγκαλιά του αγγέλου μας.

Να και πάλι τα αγαπημένα μας χρώματα! Κι όπως συμβαίνει σε κάθε επίσκεψή μας, φαίνονται διαφορετικά από πριν. Αυτή τη φορά νιώθουμε ότι μας χαμογελούν με ένα λαμπερό χαμόγελο.

Αρχίζουμε να τα χαιρετούμε ένα - ένα ξεχωριστά, όταν νιώθουμε δίπλα μας τη χάρη ενός φωτεινού αγγέλου.

«Εγώ Είμαι ο Μέτατρον» μας λέει χαμογελώντας. Είναι ολόκληρος φτιαγμένος από φως και, όσο πιο πολύ μας πλησιάζει, τόσο περισσότερο βυθιζόμαστε στα ρεύματα των χρωμάτων που στροβιλίζονται γύρω του και τ' αφήνουμε να μας γαργαλήσουν χαρούμενα, και να μας αγκαλιάσουν σαν τεράστιες, αφράτες φτερούγες.

«Γεια σου Μέτατρον, απαντούμε τυλίγοντάς τον κι εμείς με την αύρα μας. Πού θα πάμε σήμερα;»

Ο Μέτατρον, μας νεύει με χάρη, δείχνοντας το κίτρινο μονοπάτι που σήμερα έγινε ακόμη πιο φωτεινό για μας.

«Η χρυσαφένια πολιτεία σας περιμένει» μας λέει, με μια ελαφριά υπόκλιση. Στεκόμαστε ήδη στη χρυσαφένια πύλη του κίτρινου μονοπατιού, έτοιμοι να τη διαβούμε, όταν μας υποδέχεται ένας άγγελος από χρυσαφί φως, στολισμένο με μενεξεδί σιρίτια.

«Εγώ Είμαι ο Ζοφιήλ» μας λέει. «Είναι τιμή μας να σας υποδεχόμαστε στη Χρυσαφένια Πολιτεία! Είναι μια πολιτεία ξεχωριστή και θα βρείτε πολλά όμορφα πράγματα να δείτε και να κάνετε. Όμως, πριν προχωρήσουμε στην ξενάγησή μας, θα σας παρακαλούσα να βγάλετε τα παπούτσια σας. Ελάτε, αφήστε τα εδώ, έξω από την πύλη και θα τα βρείτε όταν επιστρέψετε».

Απορημένοι, βγάζουμε τα παπούτσια μας και, ένας - ένας, βουλιάζουμε στη χρυσαφένια αγκαλιά. Αρχίζουμε να βαδίζουμε στο χρυσαφί μονοπάτι και σιγά σιγά ένα κύμα απέραντης αγάπης ανεβαίνει από τις πατούσες των ποδιών μας προς τα πάνω, απλώνεται σε όλο το σώμα, και αναβλύζει από την κορυφή του κεφαλιού μας σαν χρυσαφένιο σιντριβάνι. Ο Μέτατρον και ο Ζοφιήλ μας κοιτούν πολύ ευχαριστημένοι που αφεθήκαμε στην αγκαλιά της χρυσαφένιας ενέργειας.

«Ξέρετε, μας λέει ο Ζοφιήλ, δεν υπάρχει ούτε ένα μέρος στον κόσμο που να μην είναι σαν αυτό, μας λέει. Η χρυσαφένια Πολιτεία απλώνεται σε ολόκληρη τη γη. Όπου και να σταθείτε, μπορείτε να βγάλετε τα παπούτσια σας και να νιώσετε το χρυσαφένιο φως να σας πλημμυρίζει. Κι εγώ θα είμαι εκεί για να σας κρατήσω από το χέρι και να σας ψιθυρίσω τους ρυθμούς των αγγέλων».

Πίσω από τους ώμους του Ζοφιήλ, στην άλλη άκρη του μονοπατιού, λαμπυρίζει μια χρυσαφένια πολιτεία. Άγγελοι ψηλοί, ντυμένοι με χρυσαφένιο φως και στολισμένοι με σιρίτια διαφόρων χρωμάτων, πηγαινοέρχονται με χάρη και αρμονία σε δρόμους στρωμένους με χρυσαφί πλάκες. Το φως του Ήλιου που αντανακλά στα χρυσαφένια τείχη και τους δρόμους και γίνεται χρυσαφένια αχλή που σκεπάζει τα πάντα. Πάνω από την ομίχλη, στο κέντρο της πόλης, προβάλλει στον ουρανό ο ψηλός πύργος ενός κάστρου. Ένα όμορφο ρολόι βρίσκεται στην κορυφή του πύργου και βλέπουμε ότι σε λίγα λεπτά η ώρα θα είναι 12.

Ο Ζοφιήλ κι ο Μέτατρον μας οδηγούν στο λόφο του κάστρου, στο κέντρο της πόλης και τελικά περνάμε μέσα από τη χρυσή του πύλη.

«Θα επισκεφτούμε το θησαυροφυλάκιο του κάστρου, λέει ο Ζοφιήλ, κάνοντας την καρδιά μας να χτυπά ανυπόμονα. Σήμερα θα σας δώσουμε κάτι που έχουμε φυλάξει εδώ και πολύ καιρό για σας. Είμαι σίγουρος ότι δεν μπορείτε ούτε καν να φανταστείτε τι είναι!» συμπληρώνει, κοιτάζοντάς μας με ένα βλέμμα βαθύ κι ευγενικό.

Οι διάδρομοι και οι αίθουσες του χρυσού κάστρου λάμπουν από ένα απαλό, απόκοσμο φως που ξεχύνεται από τους τοίχους, τα πατώματα και ότι άλλο υπάρχει εκεί μέσα. Λες και όλα είναι χτισμένα από φως. Περνάμε από τρεις διαδρόμους και κάνα δυο μεγάλες αίθουσες και φτάνουμε σε μια φαρδιά μεγάλη σκάλα με 59 σκαλοπάτια, που κατεβαίνει βαθιά κάτω, στο θησαυροφυλάκιο του κάστρου.

Ακολουθώντας του αγγέλου, κατεβαίνουμε τα σκαλοπάτια ένα ένα μέχρι που φτάνουμε μπροστά στη μεγάλη, δίφυλλη πόρτα του θησαυροφυλακίου.

Ο Μέτατρον και ο Ζοφιήλ ανοίγουν την πόρτα και, ξαφνικά, χύνεται από μέσα ένα φως τόσο λαμπερό που κάνει την υπόλοιπη χρυσαφένια πολιτεία να φαντάζει κάπως μουντή.

«Εδώ είναι ο θησαυρός που έχουμε φυλάξει για σας» μας λένε, καθώς κάνουμε μερικά βήματα μέσα στο θησαυροφυλάκιο. Το φως είναι τόσο που δεν μπορούμε να διακρίνουμε καθαρά τους θησαυρούς. Ο Ζοφιήλ προχωράει λίγο περισσότερο και χάνεται στο λευκό φως. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα επιστρέφει και πάλι, κρατώντας κάτι στην αγκαλιά του. Το φως όμως είναι τόσο έντονο, που μόνο όταν βγαίνουμε πια όλοι μαζί έξω από την πόρτα μπορούμε να διακρίνουμε ο ένας τον άλλο.

Κοιτάμε έκπληκτοι αυτό που κρατά ο Ζοφιήλ και απλώνει τα χέρια για να μας το προσφέρει. Ένα μεγάλο και λαμπερό χρυσό αβγό!!

«Είναι αρκετά μεγάλο και σίγουρα βαρύ, σκεφτόμαστε. Πώς θα καταφέρουμε να το κουβαλήσουμε στον δρόμο της επιστροφής;»

Όταν όμως απλώνουμε τα χέρια μας και το παίρνουμε, αποδεικνύεται εξαιρετικά ελαφρύ!

Ο Μέτατρον και ο Ζοφιήλ, μας κοιτούν με μάτια που λάμπουν από χαρά και αγάπη. Νιώθουμε ότι είναι αληθινά ενθουσιασμένοι μαζί μας.

Ο Ζοφιήλ αγγίζει το αβγό που έχουμε στην αγκαλιά μας κι αυτό γίνεται διάφανο.

Σκύβουμε να δούμε, αλλά.... τι έκπληξη! Μέσα στο αυγό μας βλέπουμε τη γη, το φεγγάρι και τον ήλιο, βλέπουμε ολόκληρους γαλαξίες να περιστρέφονται αργά - αργά στο στερέωμα και κομήτες να ταξιδεύουν ανάμεσά τους. Βλέπουμε ολόκληρο το σύμπαν!!

Κοιτάμε γεμάτοι απορία τους δύο αγγέλους, κι αυτοί μας κάνουν ένα νεύμα, για να τους ακολουθήσουμε. Ανεβαίνουμε μαζί τους τη σκάλα, γεμάτοι περιέργεια για το δώρο μας και μας οδηγούν σε μια μεγάλη αίθουσα που θαρρείς πως είναι μεγαλύτερη από το ίδιο το κάστρο. Ένα πλήθος χρυσαφένιων αγγέλων φαίνεται να περίμενε την άφιξή μας. Αληθινά, η παρουσία τους φωτίζει ακόμα περισσότερο την χρυσαφένια αίθουσα, λες και κάποιος σκόρπισε παντού αμέτρητους μικρούς ήλιους.

Ο Μέτατρον και ο Ζοφιήλ μας οδηγούν στο κέντρο της αίθουσας και όλοι αρχίζουν να μας χαιρετούν, να φωνάζουν το όνομά μας και να μας χαμογελούν, σαν να μας γνώριζαν από παλιά.

«Καλώς ήρθατε!, φωνάζουν. Σας περιμέναμε για να αρχίσει η γιορτή!»

«Αγαπημένοι μου, λέει ο Μέτατρον, μαζευτήκαμε εδώ για να γιορτάσουμε μαζί σας ένα μεγάλο γεγονός. Βλέπετε, σήμερα είναι μια μεγάλη μέρα για σας! Όμως, θα θέλαμε πρώτα να δείτε καλύτερα τα δώρα σας».

Ο Ζοφιήλ μας πλησιάζει και, καθώς αγγίζει άλλη μια φορά το μεγάλο λαμπερό χρυσό αυγό που κρατάμε, το στέλνει στο μαγικό χρυσό κουτάκι που φυλάμε στην καρδιά μας, και μας πλημμυρίζει με το φως του.

«Τώρα λοιπόν, λέει ο Ζοφιήλ, πηγαίνετε στο μαγικό χρυσό κουτάκι της καρδιάς σας και δείτε τι υπάρχει εκεί».

Μα, όταν κοιτάμε στο μαγικό κουτάκι μας, δεν υπάρχει πια αβγό! Εξαφανίστηκε, και στη θέση του βρίσκεται ένα μωρό, ξαπλωμένο νωχελικά και άνετα στο μαγικό χρυσό κουτάκι. Ένα μωρό που μας χαμογελάει παιχνιδιάρικα, με μια μεγάλη σιγουριά ότι βρίσκεται στα κατάλληλα χέρια!!

Ο Ζοφιήλ, που παρακολουθεί από κοντά, μας εξηγεί:

«Γιατί απορείτε; Αυτό το όμορφο μωρό, είναι ο μικρός Χριστός, ένας ξεχωριστός άγγελος που θα μεγαλώσει στην καρδιά σας. Αυτό το μωρό, είστε εσείς, είναι ο καινούριος σας εαυτός.»

Τότε, όλοι οι χρυσαφένιοι άγγελοι τριγύρω αρχίζουν να χειροκροτούν με ρυθμό, χαρούμενοι για μας.

«Συγχαρητήρια!, φωνάζουν, τα καταφέρατε, τα καταφέρατε, μπράβο!»

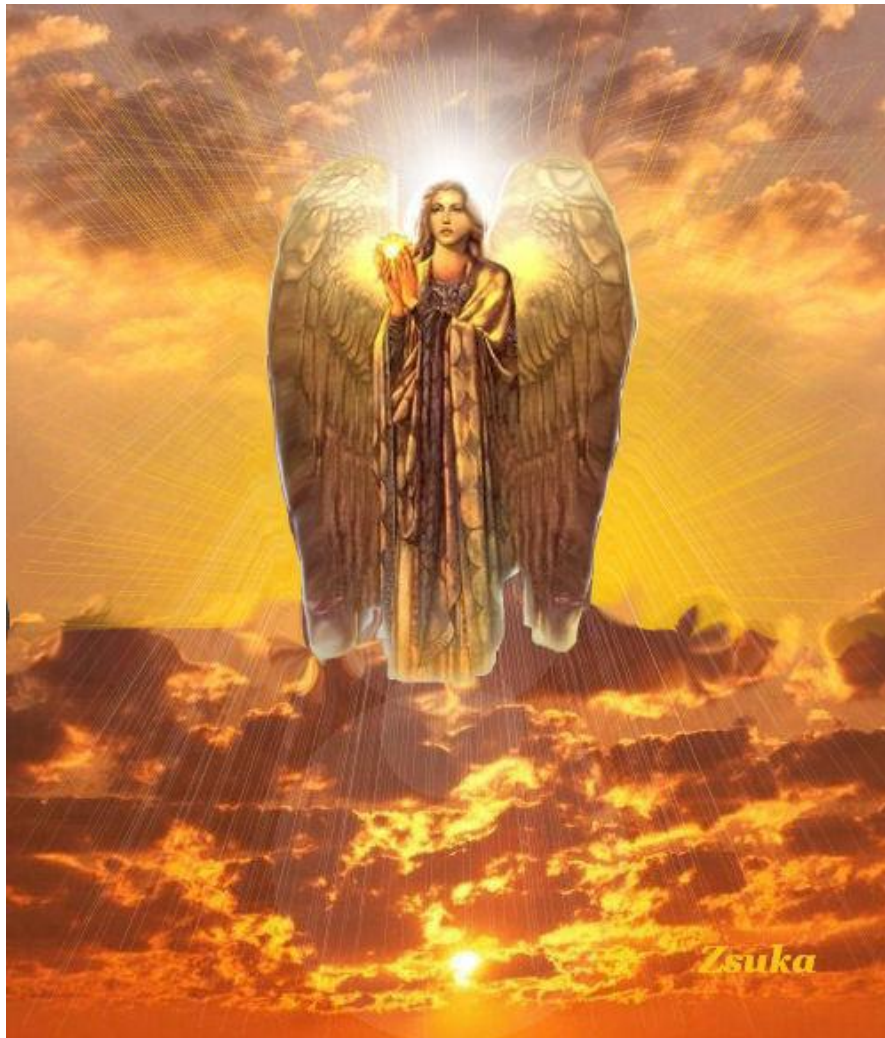
Ο ρυθμός των αγγέλων αγγίζει την καρδιά μας κάνει το όμορφο μωρό να μεγαλώνει σε κάθε χτύπο και να μεταμορφώνεται μέσα μας σε έναν πελώριο, χρυσαφένιο άγγελο. Ο μικρός Χριστός γίνεται ένας ένα με μας, η καρδιά μας γίνεται η καρδιά του μέχρι που στο μαγικό χρυσό κουτάκι απομένει μόνο μια σφαίρα λαμπερού χρυσού φωτός.

Τώρα, η μεγάλη αίθουσα του κάστρου και όλη η Χρυσαφένια Πολιτεία έχουν γεμίσει από τον ρυθμικό ήχο των αγγέλων που κάνει την καρδιά μας να πλημμυρίζει από την αγάπη και τη σιγουριά της Οικογένειας.

Ο Μέτατρον ανοίγει τα χέρια του και μας αγκαλιάζει με το φως του. Κι όλα αρχίζουν να αλλάζουν.

Ο ρυθμικός ήχος ακούγεται όλο και πιο μακρινός, το χρυσό φως δίνει σιγά - σιγά τη θέση του στο φως του ήλιου κι εμείς βρισκόμαστε πάλι στο δωμάτιό μας, εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε το ταξίδι μας.

Και, καθώς η καρδιά μας ακτινοβολεί με σμαραγδένιες, μενεξεδένιες και χρυσές ακτίνες, φοράμε και πάλι τα παπούτσια μας που περίμεναν υπομονετικά για να μας περπατήσουν ξανά στη γη.

Ο Μέτατρον και τα μυστικά του Ουράνιου Τόξου

Ταξίδι Τέταρτο

Η Τριανταφυλλένια Πολιτεία

Μπουμ – μπουμ – μπουμ – μπουμ!

Ο πολύχρωμος άγγελος εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά μας και χτύπησε το τύμπανο που είχε κρεμασμένο μπροστά του τέσσερις φορές. Ο τόπος όλος πλημμύρισε χαρούμενες μελωδίες και χρώματα που ξετυλίγονταν τριγύρω σαν πολύχρωμες σερπαντίνες. Το κέντρο του δωματίου έμοιαζε πια με ένα τεράστιο λούνα παρκ.

«Γεια σας! Εγώ είμαι ο Μιλτιάδης, ο άγγελος των παιδιών και ήρθα να σας πάρω σε ένα συναρπαστικό ταξίδι στο Βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Πάμε λοιπόν! Τώρα ξέρετε τι πρέπει να κάνετε!»

Καθίστε ή ξαπλώστε αναπαυτικά και μη σκέφτεστε τίποτε απ' όλα αυτά που σας απασχολούν κάθε μέρα.

Ζητήστε από το νου σας, αυτό το εργατικό αγγελάκι, να κάνει ένα διάλειμμα. Φτιάξτε του μια όμορφη γαλάζια κρεβατοκάμαρα και ζητήστε του να πάρει έναν υπνάκο στο μαλακό κι αφράτο, πουπουλένιο στρώμα που του ετοιμάσατε.

- Μυαλουδάκι μου, του λέτε, σε παρακαλώ να πέσεις για ύπνο και να ξυπνήσεις μόνο όταν έχω επιστρέψει από το σπουδαίο ταξίδι που έχω να κάνω.

Τώρα λοιπόν που βάλατε τον νου σας για ύπνο, θα ετοιμαστείτε για τη μικρή μας περιπέτεια. Βέβαια, σ' αυτό το ταξίδι δεν θα χρειαστεί να κουραστούμε φτιάχνοντας τις βαλίτσες μας. Αντίθετα, πρέπει να αφήσουμε πίσω όλα όσα κουβαλάμε συνήθως.....τα παιχνιδάκια, τα πορτοφολάκια, τα δαχτυλιδάκια, τις σχολικές σάκες και όλα τα βαριά ρούχα όπως το παλτό, το σκούφο και το κασκόλ που η μαμά επιμένει να φοράμε όταν πηγαίνετε βόλτα. Θα τα βρούμε όλα όταν επιστρέψουμε πίσω. Δεν θα χρειαστούμε ούτε εισιτήρια για το ταξίδι, ούτε κολατσιό. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να κρατήσουμε από το χέρι τον φύλακα άγγελό μας που θα μας δείξει το δρόμο για το βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Η μαμά, ο μπαμπάς τα αδέρφια και οι φίλοι μας μπορούν να έρθουν μαζί αν θέλουν, όμως σ' αυτό το ταξίδι θα κρατήσουν από το χέρι τον δικό τους φύλακα άγγελο που θα τους οδηγήσει.

Έτσι λοιπόν, κρατώντας πάντα από το χέρι τον φύλακα άγγελό μας, τον ακολουθούμε στη χώρα του Ουράνιου Τόξου. Οι άγγελοι μας οδηγούν μέσα από ένα από ένα καταπράσινο, ηλιόλουστο λιβάδι σε έναν πανέμορφο, γαλάζιο καταρράκτη. Τα κρυστάλλινα νερά του σκάζουν με δύναμη στα βράχια σχηματίζοντας ένα λευκό σύννεφο που ανεβαίνει στον ουρανό. Ο Ήλιος που λάμπει ψηλά, φωτίζει χαρούμενος το λευκό συννεφάκι και ξετυλίγει πάνω του χρυσαφένια τόπια από πολύτιμο μετάξι, που παίρνει όλων των λογίων τα χρώματα.

«Νάμαστε! Καλώς ήρθατε στο βασίλειο του Ουράνιου Τόξου» μας λέει ο άγγελός μας. Και όπως στεκόμαστε θαυμάζοντας τα λαμπερά χρώματα πάνω από την καταπράσινη κοιλάδα, συμπληρώνει:

«Ελάτε, πάμε να καβαλήσουμε το Ουράνιο Τόξο!»

Πριν καταλάβουμε καλά – καλά τι μας είπε, βρισκόμαστε στην αγκαλιά του και πετάμε ψηλά, προς στον πολύχρωμο μανδύα του ουρανού. Ο άγγελος μας ακουμπάει μαλακά πάνω στο Ουράνιο Τόξο και κοιτάμε γύρω. Το πλούσιο ύφασμα που ξετυλίχτηκε από το κόκκινο τόπι, άφησε λίγο από το χρώμα του στο λευκό σύννεφο και το έβαψε ροζ.

Ο Μέτατρον μας πλησιάζει από το βάθος με τη χρωματιστή περιβολή του και μοιάζει να φέρνει για παρέα μια ρόδινη αύρα. Αυτή τη φορά η καρδιά μας γνωρίζει σε ποιο μονοπάτι θα περπατήσουμε σήμερα.

«Εγώ Είμαι ο Μέτατρον, μας υποδέχεται χαμογελώντας. Ναι, καλά καταλάβατε. Σήμερα θα ταξιδέψουμε στην Τριανταφυλλένια Πολιτεία. Πρώτα όμως θα ήθελα να σας συστήσω κάποιον» λέει, και κάνει δυο βήματα στο πλάι αφήνοντας να φανεί καλύτερα δίπλα του ένας λαμπερός ξανθός άγγελος, ντυμένος με άφθονο ρόδινο ατλάζι που τυλίγεται και διπλώνεται γύρω του σε αμέτρητες πτυχές. Ακόμα και ο αέρας γύρω του γίνεται ροζ

«Χαίρετε καλοί μου φίλοι. Εγώ Είμαι ο Σαμουήλ. Περίμενα πώς και πώς την ώρα να σας ξεναγήσω στην Τριανταφυλλένια Πολιτεία. Ελάτε, ας περπατήσουμε μαζί στο ρόδινο μονοπάτι» λέει και δείχνει πίσω του ένα παχύ χαλί από ροζ τριαντάφυλλα.

Όλοι μαζί, Ο Μέτατρον, ο Σαμουήλ, οι άγγελοί μας κι εμείς, ξεκινούμε ένα νωχελικό περίπατο στο ρόδινο μονοπάτι. Το πρώτο πράγμα που νιώθουμε είναι η ευωδιά των ρόδων που απλώνεται παντού. Μια μυρωδιά γλυκιά, που μας θυμίζει όλους τους αγγέλους του ουρανού.

Στο βάθος του μονοπατιού ξεπροβάλλουν σπιτάκια βαμμένα σε όλες τις αποχρώσεις του ροζ. Ένας μικρός καταρράκτης που πέφτει από την πλαγιά του βουνού, σκορπά στον ουρανό όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου ενώ οι ρόδινοι άγγελοι που συναντούμε στο μονοπάτι μας χαιρετούν σιωπηλά, με μια ευγενική κλίση του κεφαλιού κι ένα χάδι στην καρδιά. Είναι όλα τόσο ήρεμα.!

Ο Σαμουήλ, μας οδηγεί μέσα από τα ρόδινα μονοπάτια στους κήπους της τριανταφυλλένιας πολιτείας.

«Είμαστε πολύ χαρούμενοι για τους κήπους μας, λέει. Εδώ μπορείτε να βρείτε όλα τα λουλούδια, τα βότανα και τα δέντρα.. Τα αγαπάμε πολύ, γιατί τα χρώματα και οι ευωδιές τους θυμίζουν στους ανθρώπους τον αγνό και χαρούμενο κόσμο των αγγέλων. Ελάτε, ας κάνουμε έναν περίπατο στο βάθος του κήπου».

Ακολουθούμε τον Σαμουήλ και τον Μέτατρον απολαμβάνοντας το χαρούμενο πανηγύρι χρωμάτων και αρωμάτων του κήπου. Τα μονοπάτια διασχίζουν παρτέρια φορτωμένα λουλούδια. Σε ένα παρτέρι έχει καμπανούλες, σε άλλο κρινάκια, πιο κει γιασεμιά. Πιο πέρα, ένα ς κήπος με ανθισμένες πορτοκαλιές που μοσχοβολούν. Λες και μας μιλούν με τα χρώματα και τις ευωδιές τους, όλα γύρω ένα χάρμα αρμονίας.

Ροζ συννεφάκια ταξιδεύουν στον ουρανό και μαζεύουν μερικές ευωδιές, για να τις σκορπίσουν στη Χώρα του Ουράνιου Τόξου.

Τέλος, φτάνουμε στο κέντρο του κήπου, ένα μεγάλο στρογγυλό παρτέρι γεμάτο τριανταφυλλίες

Ο Σαμουήλ μας κοιτά στα μάτια.

«Σήμερα θα μιλήσετε με τα τριαντάφυλλα. Ελάτε να δείτε πόσο εύκολο είναι»

Πλησιάζουμε κοντά του. «χαλαρώστε και πάρτε μερικές βαθιές ανάσες κι αφήστε την ευωδιά των ρόδων να πλημμυρίσει όλο σας το σώμα, σε όλες τους τις διαστάσεις».

Η μυρωδιά είναι λεπτή, απαλή και διεισδυτική. Κλείνουμε τα μάτια και τη νιώθουμε να τρυπώνει από τα ρουθούνια μας και να γεμίζει τους πνεύμονες και όλο μας το σώμα, μέχρι που όλη μας η αύρα γίνεται ροζ. Ανοίγουμε σιγά – σιγά τα μάτια και, τι να δούμε! Μπροστά μας βρίσκεται ένα μεγάλο ροζ τριαντάφυλλο!

Είναι τόσο ζωντανό! Μεγάλα ρόδινα βελούδινα πέταλα απλώνονται γύρω από μια ευωδιαστή καρδιά και η μεθυστική ευωδιά του γίνεται μελωδιά που μας χαϊδεύει τα αυτιά και μας αγγίζει στην καρδιά.

«Καλώς ήρθατε, μας ψιθυρίζει. Είμαστε στην υπηρεσία σας! Είναι τιμή μας να σας έχουμε στην Τριανταφυλλένια Πολιτεία. Βλέπετε, εμείς τα λουλούδια είμαστε οι σύντροφοί σας στο ταξίδι της γης. Ξέρω πως δεν υπάρχει παιδί στον κόσμο

που δεν θα ήθελε να κρατήσει ένα τριαντάφυλλο στα χέρια του, να χαϊδέψει τα βελούδινα φύλλα του και να χώσει τη μυτούλα του στην καρδιά του ρόδου για να χαρεί τις ευωδιές του. Γιατί νομίζετε;

Και γιατί ντυθήκαμε τόσο όμορφα για σας; Γιατί φορέσαμε το πιο επίσημο άρωμά μας και τα λαμπερά μας χρώματα και γέρνουμε το κεφάλι με τόση χάρη; Μα, θέλουμε να σας δείξουμε την ομορφιά των αγγέλων. Να σας φέρνουμε τα μηνύματα και την αγάπη τους.

Κοιτάξτε το μικρό χαμομήλι, Πότε το βρίσκετε σκορπισμένο στα χωράφια και πότε στις πιο αφιλόξενες γωνιές της πόλης. Πότε ταλαιπωρημένο από τη σκόνη και πότε λαμπερό και καθαίο μετά τη βροχή. Όμως πάντα κοιτά χαμογελαστό τον Ήλιο και μοσχοβολά τα αρώματά του, γιατί θυμάται την αγάπη των αγγέλων. Γιατί το χαμομήλι δεν μπορεί να κάνει τίποτε λιγότερο και τίποτε περισσότερο από το να είναι χαμομήλι κι αυτό είναι αρκετό για όλους.

Δείτε μας πως στεκόμαστε σιωπηλά στην άκρη του δρόμου για να σας θυμίσουμε την αρμονία της σιωπής. Γιατί, ποιος χρειάζεται στ' αλήθεια ν' ακούσει τα λόγια ενός λουλουδιού όταν αυτό του μιλάει με την αρμονία όλης του της ύπαρξης; Κι εμάς μας αρέσει τόσο πολύ να σας γαργάλαμε τη μύτη με το άρωμά μας και να σας θυμίζουμε τη δική σας αρμονία. Μας αρέσει να σας θαμπώνουμε με τις χρωματιστές φορεσιές μας και να σας θυμίζουμε πόσο όμορφοι και μοναδικοί είστε εσείς οι ίδιοι μέσα στη δημιουργία. Να σας θυμίζουμε την ομορφιά της απλότητας και την απλότητα της ομορφιάς.

Κοιτάξτε το ρόδινο φως! Είναι η χαρά της αγάπης και της δημιουργίας. Αυτό το φως ακτινοβολεί η καρδιά σας όταν απολαμβάνει τη χαρά της αγάπης. Αυτό το φως ακτινοβολείτε όταν παίρνετε ένα απαλό χάδι. Ελάτε, σκύψτε προς εμένα και κλείστε τα μάτια»

Κι όπως γέρνουμε ελαφρά, τα μεταξένια πέταλα χαϊδεύουν τα μάγουλα μας, κάνοντάς τα να κοκκινίζουν από χαρά και το άρωμα του ρόδου μας τυλίγει σαν ένα ροζ λαμπερό σύννεφο.

Το ροζ τριαντάφυλλο χαμογελάει με χάρη.

«Έχω ένα δώρο για σας κρυμμένο στην καρδιά μου, λέει. Ελάτε, απλώστε το χέρι και πάρτε το».

Έτσι κι εμείς κλείνουμε τα μάτια και βυθίζουμε απαλά το χέρι μας ανάμεσα από τα βελούδινα πέταλα, για ν' αγγίζουμε την καρδιά του.

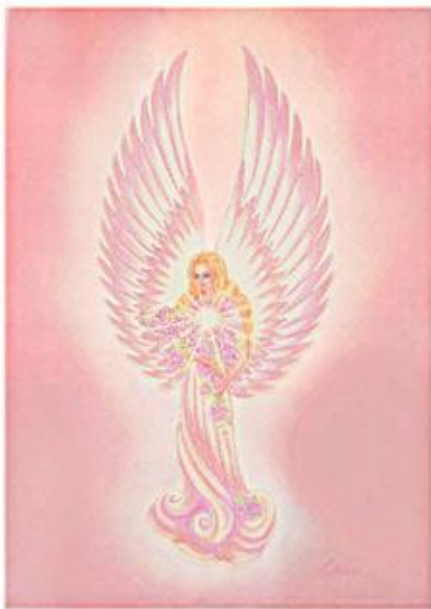
Και να που κάτι μαγικό συμβαίνει! Το τριαντάφυλλο έχει εξαφανιστεί από μπροστά μας κι εμείς έχουμε απομείνει ανάμεσα στις τριανταφυλλιές να κρατούμε κάτι στο χέρι. Ρόδινες ακτίνες ξεγλιστρούν απ' την κλειστή μας χούφτα και μας φωτίζουν κι όταν την ανοίγουμε, εμφανίζεται ένας ρόδινος λαμπερός κρύσταλλος να αστράφτει από ένα μυστικό, εσωτερικό φως.

Ο Μέτατρον και ο Σαμουήλ μας χαμογελούν.

«Ο ροζ κρύσταλλος είναι η δύναμη του Ρόδου, μας λένε. Η δύναμη της καρδιάς σας»

Ο Σαμουήλ αγγίζει απαλά τον κρύσταλλό μας και τον στέλνει στο μαγικό χρυσό κουτάκι της καρδιάς μας, κι αυτός αρχίζει να μας πλημμυρίζει ολόκληρους με το ρόδινο φως.

«Κάθε φορά που θέλετε να σκορπίσετε γύρω σας αγάπη και χαρά, ακούμε να μας λέει με γλυκά ο Σαμουήλ, μπορείτε να ανοίγετε το μαγικό χρυσό κουτάκι της καρδιάς σας, να ξεσκεπάζετε τον ροζ κρύσταλλο και να τον αφήνετε να λάμψει το φως του στα πέρατα του κόσμου».

Τώρα το κεφάλι, το σώμα μας, τα χέρια και τα πόδια ακόμα κι ο αέρας που μας τυλίγει φωτίζονται από μια εκτυφλωτική ρόδινη λάμψη. Το τριανταφυλλένιο φως καλύπτει τα πάντα γύρω μέχρι που σβήνουν από μπροστά μας οι κήποι και το τοπίο της τριανταφυλλένιας πολιτείας. Νιώθουμε γεμάτοι αγάπη και χαρά και μια βαθειά ευγνωμοσύνη για όλους τους αγαπημένους μας και όλα τα όμορφα πράγματα που απολαμβάνουμε στη ζωή μας.

Και καθώς αρχίζει να διαλύεται το τριανταφυλλένιο φως, εμείς βρισκόμαστε και πάλι στο δωμάτιό μας.

Τώρα πια η καρδιά μας ακτινοβολεί σμαραγδένιες, μενεξεδένιες, χρυσαφί και τριανταφυλλένιες ακτίνες και το χάδι του ροδοπέταλου, που φυλάξαμε με αγάπη στην καρδιά μας, πλημμυρίζει τον τόπο με το άρωμα του ρόδου.

Ο Μέτατρον και τα μυστικά του Ουράνιου Τόξου

Ταξίδι Πέμπτο

Η Πολιτεία του Ήλιου

Μπουμ – μπουμ – μπουμ – μπουμ!

Ο πολύχρωμος άγγελος που εμφανίστηκε ξαφνικά, χτύπησε το τύμπανο που είχε κρεμασμένο στο λαιμό του τέσσερις φορές και ο τόπος πλημμύρισε μελωδίες και

χρώματα που ξετυλίγονταν τριγύρω σαν πολύχρωμες σερπαντίνες. Το κέντρο του δωματίου έμοιαζε πια με ένα τεράστιο λούνα παρκ κι ο άγγελος μας τραβούσε ανυπόμονα το μανίκι για να τον ακολουθήσουμε

«Γεια σας! Εγώ Είμαι ο Μιλτιάδης, ο άγγελος των παιδιών, και ήρθα να σας πάρω σε ένα ακόμα συναρπαστικό ταξίδι στο Βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Ελάτε λοιπόν! Φύγαμε!

Καθίστε ή ξαπλώστε αναπαυτικά και μη σκέφτεστε τίποτε απ' όλα αυτά που σας απασχολούν κάθε μέρα.

Ζητήστε από το νου σας, αυτό το εργατικό αγγελάκι, να κάνει ένα διάλειμμα. Φτιάξτε του μια όμορφη γαλάζια κρεβατοκάμαρα και ζητήστε του να πάρει έναν υπνάκο στο μαλακό κι αφράτο, πουπουλένιο στρώμα που του ετοιμάσατε.

- Μυαλουδάκι μου, του λέτε, σε παρακαλώ να πέσεις για ύπνο και να ξυπνήσεις μόνο όταν έχω επιστρέψει από το σπουδαίο ταξίδι που έχω να κάνω.

Τώρα λοιπόν που βάλατε το νου σας για ύπνο, θα ετοιμαστείτε για τη μικρή μας περιπέτεια. Βέβαια, σ' αυτό το ταξίδι δεν θα χρειαστεί να κουραστούμε φτιάχνοντας τις βαλίτσες μας. Αντίθετα, πρέπει να αφήσουμε πίσω όλα όσα κουβαλάμε συνήθως.....τα παιχνιδάκια, τα πορτοφολάκια, τα δαχτυλιδάκια, τις σχολικές σάκες και όλα τα βαριά ρούχα όπως το παλτό, το σκούφο και το κασκόλ που η μαμά επιμένει να φοράμε όταν πηγαίνουμε βόλτα. Θα τα βρούμε όλα όταν επιστρέψουμε πίσω. Δεν θα χρειαστούμε ούτε εισιτήρια για το ταξίδι, ούτε κολατσιό. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να κρατήσουμε από το χέρι τον φύλακα άγγελό μας που θα μας δείξει το δρόμο για το βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Αν θέλουν, μπορούν να έρθουν μαζί η μαμά, ο μπαμπάς, τα αδέρφια και οι φίλοι μας αλλά, θα κρατήσουν κι αυτοί από το χέρι τον δικό τους φύλακα άγγελο για να τους οδηγήσει.

Έτσι λοιπόν, κρατώντας πάντα από το χέρι τον φύλακα άγγελό μας, τον ακολουθούμε στη χώρα του Ουράνιου Τόξου. Οι άγγελοι μας οδηγούν μέσα από ένα από το γνωστό μας καταπράσινο, ηλιόλουστο λιβάδι στον πανέμορφο, γαλάζιο καταρράκτη. Πλησιάζουμε λίγο ακόμα τον καταρράκτη και βλέπουμε το νερό να σκάει με δύναμη στα βράχια πριν συνεχίσει το ταξίδι του και σχηματίσει μια λιμνούλα πιο κάτω στο λιβάδι. Μυριάδες σταγόνες δραπετεύουν από το δυνατό ρεύμα,

σχηματίζοντας ένα λευκό σύννεφο που ανεβαίνει όλο και ψηλότερα. Ο πορτοκαλί Ήλιος που λάμπει στον ουρανό χαρούμενος, φωτίζει το λευκό σύννεφο και με τις ακτίνες του του τραβάει πινελιές με όλα τα χρώματα.

«Νάμαστε! Καλώς ήρθατε στο βασίλειο του Ουράνιου Τόξου» λέει ο άγγελός μας. Και όπως κοντοστεκόμαστε για να θαυμάσουμε τα λαμπερά χρώματα πάνω από την καταπράσινη κοιλάδα, συμπληρώνει:
«Ελάτε, πάμε να καβαλήσουμε το Ουράνιο Τόξο!»

Πριν καταλάβουμε καλά – καλά τι μας είπε, μας παίρνει στην αγκαλιά του και πετάμε ψηλά. Ανεβαίνουμε, ανεβαίνουμε, μέχρι που φτάνουμε στις χρωματιστές πινελιές.. Σήμερα ο Ήλιος φαίνεται πιο κοντά απ' ό τι συνήθως και βάφει τον ουρανό με όμορφες χρυσές-πορτοκαλί αποχρώσεις.
Οι πορτοκαλί πινελιές του Ουράνιου Τόξου ζωντανεύουν και κυματίζουν κάτω από τον απαλό άνεμο.
Από το βάθος πλησιάζουν δύο μεγάλοι άγγελοι. Ο ένας είναι τυλιγμένος με τη λαμπερή αύρα του ουράνιου τόξου. Ο άλλος, από μακριά μοιάζει με τον Ήλιο.

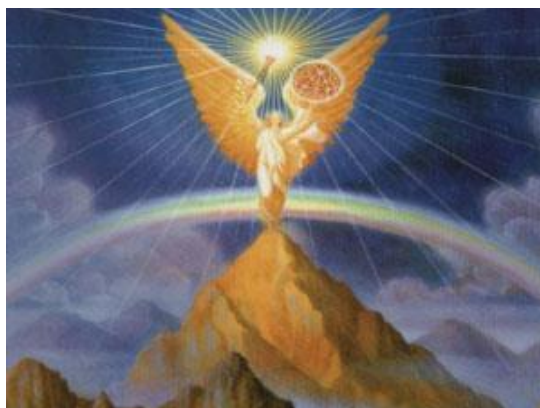
«Καλώς ήρθατε παιδιά, Εγώ Είμαι ο Μέτατρον. Ελάτε να σας συστήσω τον ξεναγό σας για το σημερινό ταξίδι» λέει ο άγγελος που είναι τυλιγμένος στην αύρα του ουράνιου τόξου. Κι αφού απλώνει το φως του και μας αγκαλιάζει, φέρνει μπροστά του τον άγγελο που έμοιαζε με τις φλόγες του Ήλιου.

Είναι ένας ψηλός λαμπερός άγγελος. Γύρω του στροβιλίζονται κόκκινα και χρυσασφιά διάφανα ρεύματα δημιουργώντας όμορφες πορτοκαλί αποχρώσεις. Μας χαιρετά με ένα απαλό νεύμα.
«Εγώ Είμαι ο Ουριήλ και θα σας συνοδεύσω στην Πολιτεία του Ήλιου».
Νιώθουμε το χαμόγελό του να ζεσταίνει την καρδιά μας και αρχίζουμε να προχωράμε προς το πορτοκαλί μονοπάτι.
«Μισό λεπτό, μας λέει, ξεχάσατε κάτι.»
Κοιταζόμαστε και ψάχνουμε τον εαυτό μας να δούμε αν λείπει τίποτα. «Μα, αφού μου είπαν να μη πάρω τίποτε μαζί μου» σκεφτόμαστε.

Ο Ουριήλ στέκεται ανέμελα με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στο στήθος μας χαμογελά πειραχτικά, ενώ ο Μέτατρον περιμένει υπομονετικά να δει την έκπληξή μας μ' αυτό που θα συμβεί.
«Ελάτε, πλησιάστε με και γυρίστε μου την πλάτη σας» λέει ο Ουριήλ. Απλώνει τα χέρια και μας αγγίζει απαλά στους ώμους.
Κι εμείς ξαφνικά νιώθουμε το σώμα μας πιο ελαφρύ. Τα χέρια μας, τα πόδια μας κινούνται πιο άνετα και η καρδιά μας φαίνεται να πεταρίζει χαρούμενα.
«Φτερά!;» πιο γρήγορα κι από τη σκέψη μας, δυο χρυσά φτερά εμφανίζονται και ανεμίζουν στην πλάτη μας, ανυπομονώντας για την πρώτη τους πτήση.

«Ωωω!» κοιταζόμαστε μεταξύ μας γεμάτοι ερωτηματικά, αλλά τόσο μα τόσο ενθουσιασμένοι!

Ο Ουριήλ ανεβαίνει ψηλότερα περιμένοντας να τον ακολουθήσουμε και φαίνεται ότι τα ολοκαίνουρια φτερά μας ξέρουν πολύ καλά τη δουλειά τους γιατί, μόλις σκεφτούμε ότι θέλουμε να πετάξουμε με τον Ουριήλ, αρχίζουν να κινούνται επιδέξια, γεμάτα χάρη και να μας πηγαίνουν όπου θέλει η καρδιά μας.

Τώρα πετάμε πάνω από το πορτοκαλί μονοπάτι. Από ψηλά η εικόνα του ουράνιου τόξου πάνω στην καταπράσινη κοιλάδα μοιάζει με όνειρο. Όλα φαίνονται τόσο μικροσκοπικά!

Ακολουθούμε τον Ουριήλ στη γραμμή του πορτοκαλί μονοπατιού μέχρι την άκρη της που καταλήγει στον Ήλιο και φτάνουμε μπροστά σε μια πελώρια πύρινη σφαίρα, από χρυσαφένιο-πορτοκαλί φως.

«Μη φοβάστε, λέει ο Ουριήλ. Ο Ήλιος που βλέπετε δεν είναι ακριβώς όπως τον ξέρετε στη γη. Οι φλόγες του είναι δροσερές και υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος που περιμένει να τον ανακαλύψετε, αν είστε αρκετά θαρραλέοι ώστε να μπείτε στην καρδιά του. Εδώ βρίσκεται η αίθουσα της Δημιουργίας. Η πρώτη μας επίσκεψη θα είναι σύντομη».

Και μ' αυτά τα λόγια, ο Μέτατρον και ο Ουριήλ προχωρούν στο κέντρο της χρυσαφένιας - πορτοκαλί σφαίρας και τα καινούρια χρυσά φτερά μας, που βρίσκονται πάντα εκεί που είναι η καρδιά μας, βιάζονται να τους ακολουθήσουν.

Όσο πλησιάζουμε, βλέπουμε αμέτρητους αγγέλους με τα χρώματα του Ήλιου να κυκλοφορούν παντού. Είναι όλοι πολύ απασχολημένοι και δραστήριοι αλλά παντού επικρατεί γαλήνη και αρμονία και ανείπωτη χαρά. Όσο περισσότερο προχωρούμε στο κέντρο της σφαίρας και απομακρυνόμαστε από την έντονη δραστηριότητα της επιφάνειας, τόσο περισσότερη ησυχία και γαλήνη επικρατεί. Τελικά, φτάνουμε σε μια μεγάλη χρυσαφένια πύλη. Οι δυο λαμπεροί άγγελοι που στέκονται δεξιά κι αριστερά, μας αναγνωρίζουν και ανοίγουν την πόρτα διάπλατα.

Στο κέντρο της αίθουσας, υπάρχουν δύο όμορφες καρέκλες και στη μια από αυτές βρίσκεται καθισμένη μια λαμπερή παρουσία. Ένας άγγελος τόσο φωτεινός που δεν μπορούμε να δούμε τίποτε άλλο, παρά μόνο τη λευκή του λάμψη. Η άλλη θέση είναι άδεια.

Ο Μέτατρον στέκεται μπροστά μας και μας κοιτά βαθιά στα μάτια. Και μέσα σε μια στιγμή καταλαβαίνουμε ότι γνωρίζουμε πολύ καλά τι θέλουμε και ότι είμαστε έτοιμοι να το κάνουμε. Είμαστε έτοιμοι να περπατήσουμε μόνοι προς το κέντρο της μεγάλης αίθουσας και να καθίσουμε δίπλα σ' αυτόν τον λευκό άγγελο, που

δεν είναι άλλος από τον ανώτερο εαυτό μας. Είναι η πλευρά του εαυτού μας που βρίσκεται στην αγκαλιά του Θεού.

«Και έτσι είναι» μας λένε σιγανά ο Μέτατρον και ο Ουριήλ, και κάνουν μερικά βήματα στο πλάι αφήνοντας να φανεί ο διάδρομος προς το κέντρο της μεγάλης αίθουσας.

Η στιγμή αυτή είναι πολύ επίσημη, γεμάτη ιεροπρέπεια. Η αίθουσα είναι ήσυχη και φαίνεται άδεια αλλά είμαστε σχεδόν βέβαιοι ότι είναι γεμάτη ζωή. Νιώθουμε χιλιάδες αόρατες παρουσίες που μας κοιτούν με απόλυτο σεβασμό κι αγάπη, περιμένοντας να περπατήσουμε μέχρι το όμορφο κάθισμα που είναι έτοιμο από καιρό για μας. Τώρα το κάθισμα δίπλα στη Λευκή Παρουσία, μοιάζει με ανοιχτή αγκαλιά.

Κάνουμε και τα τελευταία βήματα και καθόμαστε δίπλα στον αστραφτερό Λευκό Άγγελο. Το φως του απλώνεται και μας αγκαλιάζει μέχρι που γινόμαστε ένα. Νιώθουμε το φως του να κυλά στις φλέβες μας και να τρυπώνει σε όλα τα κύτταρά μας.

Μέσα από αυτό το καινούριο φως, η Αίθουσα της Δημιουργίας φαντάζει τελείως διαφορετική. Εκεί που πριν δεν βλέπαμε τίποτε, εμφανίζονται χιλιάδες παρουσίες, άγγελοι πρόθυμοι να δημιουργήσουν μαζί μας ό,τι επιθυμεί η καρδιά μας! Στα πρόσωπά τους, βλέπουμε όλους τους αγγέλους της ζωής μας. Τη μαμά, τον μπαμπά, τις θείες και τα εξαδέλφια μας. Βλέπουμε τους φίλους και τους συμμαθητές μας από το σχολείο, τους δασκάλους και όλους τους περαστικούς που έχουμε συναντήσει ποτέ στον δρόμο. Βλέπουμε τον γείτονα που μας μαλώνει όταν παίζουμε μπάλα μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του κι εκείνο το παιδί της μεγαλύτερης τάξης που μας σπρώχνει κάθε φορά που συναντιόμαστε. Βλέπουμε τον φύλακα άγγελό μας και, ακόμα, τη γιαγιά του φίλου μας, που έφυγε στον ουρανό λίγους μήνες πριν, αυτή που μας αγκάλιαζε και μας κέρναγε ζαχαρωτά, κάθε φορά που χτυπούσαμε την πόρτα της.. Βλέπουμε τους αγγέλους της θάλασσας και του ανέμου, τους αγγέλους του δάσους και των ζώων.. Όλα όσα υπάρχουν βρίσκονται σ' αυτήν την αίθουσα και μας κοιτούν με αγάπη.

«Λοιπόν, τι θα θέλατε να δημιουργήσουμε μαζί;» μας ρωτούν. «Είμαστε όλοι στη διάθεσή σας. Εδώ οι άγγελοι της γης δημιουργούν μαζί με τους αγγέλους του ουρανού».

Τόσο φως, τόση ζωή....και όλη αυτή η βαθιά αγάπη.....νιώθουμε λίγο σαστισμένοι. Ποιος περίμενε ότι θα βλέπαμε όλο αυτόν τον κόσμο σε τούτο το ταξίδι! Η καρδιά μας χτυπά δυνατά. Σκύβουμε να την αφουγκραστούμε και τη νιώθουμε να λέει «θέλω να θυμηθώ, θέλω να καταλάβω».

«Και έτσι είναι» μας λένε σιγανά όλοι μαζί, που φαίνεται ότι άκουσαν πολύ καθαρά όσα μας ψιθύρισε η καρδιά μας.

«Θα συνδημιουργήσω μαζί σου όλα αυτά που θα σε βοηθήσουν να θυμηθείς και να καταλάβεις ποιος και ποια είσαι», συνεχίζει να λέει αυτό το υπέροχο Ον που είναι Όλα Όσα Υπάρχουν και μας κρατά απαλά στην αγκαλιά του.

Τα μάτια μας γεμίζουν δάκρυα όσο η καρδιά μας απολαμβάνει τη ζεστασιά της αγάπης του Ενός που είναι Όλα Όσα Υπάρχουν.

Ο Ουριήλ και ο Μέτατρον έχουν πλησιάσει περισσότερο και τώρα στέκονται δεξιά κι αριστερά μας, στο κέντρο της αίθουσας,

«Αφού λοιπόν ζήτησες να θυμηθείς, ήρθε η ώρα να δεις κάτι ακόμα» λένε, δείχνοντάς μας κάτι πίσω από την πλάτη μας.

Γυρίζουμε και κοιτούμε. Στην αρχή μοιάζουν όλα ίδια με πριν, αλλά όσο περνά η ώρα αρχίζουμε να διακρίνουμε ένα πέπλο διάφανο, φτιαγμένο από χρυσαφένιο άνεμο, να αναδεύεται απαλά.

«Ήρθε η ώρα να δεις την αλήθεια, λέει ο Μέτατρον. Άπλωσε τα χέρια σου μπροστά και πέρνα μέσα από το πέπλο. Θα είσαι ασφαλής.»

Κι εμείς απλώνουμε τα χέρια και τα νιώθουμε σιγά σιγά να διαπερνούν το πέπλο από χρυσαφένιο άνεμο. Κάνουμε μερικά βήματα μπροστά και.....

Βρίσκουμε τον εαυτό μας να στέκεται στο απόλυτο σκοτάδι, μπροστά σε μια απέραντη, άμορφη Παρουσία. Τίποτε δεν φαίνεται, τίποτε δεν ακούγεται, παρά μόνο η καρδιά μας που μας λέει ότι εδώ είναι η απεριόριστη ζωή.

«Είναι το πάθος για Ζωή, μας διορθώνει μια απαλή φωνή. Τώρα άφησε να ξεπλυθεί από πάνω σου το φως, να φύγει όλο, όπως το χρώμα που ξεπλένεται απ' τη βροχή».

«Να διώξω το φως; σκεφτόμαστε. Μα μου πήρε τόσο χρόνο να μάθω να δουλεύω με το φως! Νιώθω ασφαλής στο φως!»

Ωστόσο, μας δίνει κουράγιο η ανάμνηση της αγαπημένης μορφής του Μέτατρον, όταν μας έλεγε ότι θα είμαστε ασφαλείς, Κι έτσι, δηλώνουμε την πρόθεσή μας στο σύμπαν να επιτρέψουμε να φύγει από πάνω μας όλο το φως και το βλέπουμε σιγά – σιγά να ξεπλένεται μέχρι που χάνεται κάθε ίχνος του.

«Κι εγώ; Πού είμαι εγώ;» αναρωτιόμαστε αφού έχουμε μείνει κι εμείς πια χωρίς μορφή.

«Τώρα διαλύθηκε όλη η πλάνη» μας λέει και πάλι η απέραντη άμορφη Παρουσία. Τώρα είσαι ο εαυτός σου. Τώρα είσαι εσύ.»

Νιώθουμε ανάλαφροι κι ελεύθεροι, πραγματικά ελεύθεροι, να κολυμπάμε σε μια απέραντη θάλασσα αγάπης. Είμαστε τόσο ευτυχισμένοι για το δώρο της ζωής! Για κάποιο ανεξήγητο λόγο, εδώ, στην αγκαλιά αυτής της απέραντης άμορφης παρουσίας, νιώθουμε πόσο όμορφη είναι η ζωή. Πόσο υπέροχο είναι να μπορούμε να παίζουμε με το φως του Ήλιου, να αλλάζουμε κάθε τόσο τις χρωματιστές μας φορεσιές και να χαιρόμαστε τις μελωδίες και τις ευωδιές της Γης! Είναι τόσο θαυμάσιο να είσαι ζωντανός και να δημιουργείς!

Με πολύ βιασύνη και χαρά ορμάμε και πάλι στην άλλη πλευρά του πέπλου, εκεί που μας περιμένει όλη η Δημιουργία!

Ο Μέτατρον και ο Ουριήλ, μαζί με όλους τους υπόλοιπους αγγέλους της ζωής μας βρίσκονται εκεί και χαίρονται με τη νέα μας επίγνωση.

Ο Μέτατρον, σκύβει προς το μέρος μας.

«Εκ μέρους του Ενός που είναι Όλα Όσα Υπάρχουν, σας προσφέρω αυτό το δώρο» λέει και καρφίτσώνει στο πέτο μας τον Ήλιο. Ένα φλογερό, ζωντανό Ήλιο που γίνεται ένα με την καρδιά μας .

Αφήνουμε το φως και τη ζεστασιά του να κυλήσουν σε όλο μας το σώμα, να μας αγκαλιάσουν και να συντονίσουν όλη μας την ύπαρξη. Νιώθουμε την παιχιδιάρικη ενέργεια του Ήλιου να μας γαργαλάει παντού καθώς μας διαπερνά, μέχρι που γινόμαστε ολόκληροι μια ζωντανή φλόγα.

Εμείς, ο Μέτατρον, ο Ουριήλ και όλοι οι άγγελοι της ζωής μας, όλοι εμείς που στεκόμαστε στην καρδιά όλων όσων υπάρχουν, γινόμαστε Ένα με τον Ήλιο, που λάμπει στο πέτο μας αγκαλιάζοντας όλη τη Γη.

Τώρα, ακούμε την καρδιά μας να σιγοτραγουδά «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ» και να αντηχεί στις καρδιές όλων όσων υπάρχουν.

«Εγώ Είμαι» λέει η καρδιά μας κι ένα περιστέρι ανοίγει τα φτερά του στον γαλάζιο ουρανό.

«Εγώ Είμαι» λέει η καρδιά μας και τα γυαλιστερά φύλλα της νεραντζιάς έξω απ' το παράθυρό μας γίνονται σμαραγδένια κάτω από τις ακτίνες του Ήλιου, αντανakλώντας το φως και τη ζεστασιά του.

«Εγώ Είμαι» λέει η καρδιά μας και μια χρυσαφένια ακτίνα ξεμυτίζει από το μαγικό χρυσό κουτάκι, γλιστράει ανάμεσα από τα πόδια μας κι αφού τρυπώσει βαθιά στη γη αναδεύοντας το χώμα, πηγαίνει να χαιρετήσει τα βουνά, τα δάση, τα ποτάμια.

Και η ευωδιά του φρέσκου χώματος ξυπνάει το μικρό μας αγγελάκι που έρχεται δίπλα μας όλο περιέργεια, θέλοντας να ψαχουλέψει και να τακτοποιήσει τα όμορφα δώρα μας από τη χώρα του Ήλιου.

Ο Μέτατρον και τα μυστικά του Ουράνιου Τόξου

Ταξίδι Έκτο

Η Γαλάζια Πολιτεία

Ένα απαλό αεράκι φύσηξε στο δωμάτιο. Τα χαρτιά που έμειναν στο πάτωμα από την τελευταία καλλιτεχνική μας δραστηριότητα, αναδεύτηκαν ελαφρά. Τα μαλλιά της κούκλας στο ράφι ανέμισαν και ο αέρας έριξε χάμω το καπελάκι της.

Μια χρυσαφένια λάμψη φάνηκε από την ανατολική γωνιά, και η ευωδιά ενός κόκκινου τριαντάφυλλου μας γαργάλησε στη μύτη.

Πριν καταλάβουμε καλά – καλά τι μας συμβαίνει, ένας πολύχρωμος σίφουνας κατέβηκε στο κέντρο του δωματίου, παρασέρνοντας ό,τι ελαφρύ υπήρχε τριγύρω. Τα χαρτιά με τις ζωγραφιές, το καπελάκι της κούκλας, ένα χάρτινο αυτοκινητάκι κι ένα πούπουλο περιστεριού που είχε τρυπώσει κρυφά στο δωμάτιο, άρχισαν να στροβιλίζονται κι αυτά και να χορεύουν μαζί με όλα τα χρώματα της ίριδας σε μια τρελή γιορτή.

«Μιλτιάδη!» φωνάξαμε χαρούμενοι

«Ναιιαι!, Εγώ Είμαι ο Μιλτιάδης!» ακούστηκε μια ενθουσιώδης φωνή από το κέντρο του σίφουνα, που άρχισε να ελαττώνει την ορμή του, ώσπου τελικά απέμεινε μόνο ένας παιχνιδιάρης άγγελος με αναμαλλιασμένα χρώματα, να χαζεύει ξαπλωμένος στο πάτωμα, μια μισοτελειωμένη ζωγραφιά.

- Μμμ ωραία ζωγραφιά, λέει, και γιατί παρακαλώ δεν βάψατε τη θάλασσα και τον ουρανό;

- Τελείωσε η μπλε μπογιά, Μιλτιάδη, απαντάμε αναστενάζοντας. Να, κοίτα, έχουμε πολύ κίτρινο και κόκκινο αλλά καθόλου μπλε.

- Αχά! μάλιστα, κάνει σκεπτικός, νομίζω πως ήρθε η ώρα για το επόμενο ταξίδι! Ελάτε, λοιπόν, ετοιμαστείτε! Και τα μάτια του άστραψαν από χαρά στη σκέψη του ταξιδιού.

Καθίστε ή ξαπλώστε αναπαυτικά και μη σκέφτεστε πια όλα αυτά που σας απασχολούν κάθε μέρα.

Ζητήστε από το νου σας, αυτό το εργατικό αγγελάκι, να κάνει ένα διάλειμμα. Φτιάξτε του μια όμορφη γαλάζια κρεβατοκάμαρα και ζητήστε του να πάρει έναν υπνάκο στο μαλακό κι αφράτο, πουπουλένιο στρώμα που του ετοιμάσατε.

- Μυαλουδάκι μου, του λέτε, σε παρακαλώ να πέσεις για ύπνο και να ξυπνήσεις μόνο όταν έχω επιστρέψει από το σπουδαίο ταξίδι που έχω να κάνω.

Τώρα λοιπόν που βάλατε το νου σας για ύπνο, θα ετοιμαστούμε για τη μικρή μας περιπέτεια. Βέβαια, σ' αυτό το ταξίδι δεν θα χρειαστεί να κουραστούμε φτιάχνοντας τις βαλίτσες μας. Αντίθετα, πρέπει να αφήσουμε πίσω όλα όσα κουβαλάμε συνήθως.....τα παιχνιδάκια, τα πορτοφολάκια, τα δαχτυλιδάκια, τις σχολικές σακές και όλα τα βαριά ρούχα όπως το παλτό, το σκούφο και το κασκόλ που η μαμά επιμένει να φοράμε όταν πηγαίνετε βόλτα. Θα τα βρούμε όλα όταν επιστρέψουμε πίσω. Δεν θα χρειαστούμε ούτε εισιτήρια για το ταξίδι, ούτε κολατσιό. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να κρατήσουμε από το χέρι τον φύλακα άγγελό μας που θα μας δείξει το δρόμο για το βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Οι μαμά μπορεί να έρθει μαζί αλλά θα κρατήσει κι αυτή από το χέρι τον φύλακα άγγελό της.

Έτσι λοιπόν, κρατώντας πάντα από το χέρι τον φύλακα άγγελό μας, τον ακολουθούμε στη χώρα του Ουράνιου Τόξου. Οι άγγελοι μας οδηγούν μέσα από ένα από ένα καταπράσινο, ηλιόλουστο λιβάδι σε έναν κρυστάλλινο, γαλάζιο καταρράκτη. Πλησιάζουμε λίγο ακόμα τον καταρράκτη και βλέπουμε το νερό να σκάει με δύναμη στα βράχια σχηματίζοντας ένα σύννεφο από αμέτρητες σταγόνες που ανεβαίνουν στον ουρανό. Ο Ήλιος που λάμπει στον χαρούμενος, φωτίζει το λευκό σύννεφο και με τις ακτίνες του τραβάει πινελιές με όλα τα χρώματα. Το νερό που απομένει, κυλά στο λιβάδι, καταλήγοντας πιο κάτω σε μια όμορφη λιμνούλα.

«Νάμαστε! Καλώς ήρθατε στο βασίλειο του Ουράνιου Τόξου» λέει ο άγγελός μας. Κοντοστεκόμαστε λίγο. Θέλουμε να θαυμάσουμε τα λαμπερά χρώματα πάνω από την καταπράσινη κοιλάδα.

«Ελάτε, πάμε να καβαλήσουμε το Ουράνιο Τόξο!» φωνάζει.

Περιμένουμε να μας πάρει στην αγκαλιά του όπως πάντα, όμως αυτός πετάει μόνος του μπροστά.

«Τι έγινε, μας φωνάζει, ξεχάσατε τα χρυσαφένια σας φτερά;»

Πραγματικά, ξεχάσαμε ότι τώρα πια έχουμε κι εμείς φτερά και μπορούμε να ανεβούμε μόνοι μας στο Ουράνιο Τόξο!!

Μόλις θυμόμαστε τα φτερά μας, αυτά αρχίζουν να ανεμίζουνε στην πλάτη μας, σηκώνοντάς μας ψηλά, όλο και πιο ψηλά μέχρι που, αφού προσπεράσουμε ένα περιστέρι και δυο χελιδόνια, φτάνουμε στον άγγελό μας.

Ω! μα είναι τόσο υπέροχο να έχεις φτερά, κρίμα που δεν μπορούμε να τα φορέσουμε και στη γη, σκεφτόμαστε.

«Είναι τα φτερά της ψυχής σας» απαντά ο άγγελός μας, που, ως συνήθως, άκουσε τις σκέψεις μας.

Στο Ουράνιο Τόξο, μας υποδέχεται ο Μέτατρον.

«Εγώ Είμαι ο Μέτατρον» λέει με ένα μεγάλο χαμόγελο. Τα φωτεινά του χρώματά μας αγκαλιάζουν και μας κάνουν να νιώσουμε βαθιά τη συγκίνησή του να μας συναντά και πάλι στη χώρα του Ουράνιου Τόξου.

«Τα φτερά της ψυχής σας είναι πολύ όμορφα, συνεχίζει ο Μέτατρον. Μπορείτε να τα φοράτε όποτε θέλετε να νιώσετε τη χαρά των αγγέλων και να πετάξετε στο βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Ελάτε όμως, είναι ώρα για το σημερινό ταξίδι στο μπλε μονοπάτι. Ακολουθήστε με.»

Προχωράμε όλοι μαζί προς την μπλε πινελιά, στην άλλη άκρη του ουράνιου τόξου, και τα χρώματα στραφταλίζουν κάτω από τα πόδια μας.

Κι όπως περνάμε από τη μια πινελιά στην άλλη, κλέβουμε λίγο χρόνο για να παίξουμε με τα χρώματα..

Στεκόμαστε στο μενεξεδί και νιώθουμε τη δυνατή δόνησή του να μας ξυπνά για τα καλά.

Κυλιόμαστε στο τριανταφυλλένιο μονοπάτι μέχρι που τα ρούχα και τα μαλλιά μας γεμίζουν ροδοπέταλα.

Στο πορτοκαλί ρουφάμε την ευωδιά της ανθισμένης πορτοκαλιάς και την νιώθουμε να μας γαργαλά σε όλο μας το σώμα..

Το κίτρινο τυλίγεται γύρω μας σαν χρυσαφένιο φως,

και το πράσινο μας λούζει με μια σμαραγδένια βροχή που μας ποτίζει μέχρι το κόκαλο.

«Ελάτε παιδιά! λέει ο Μέτατρον, ας μην αφήνουμε τον οικοδεσπότη μας να περιμένει».

Γυρίζουμε προς τον Μέτατρον και βλέπουμε να στέκεται δίπλα του σιωπηλός ένας ωραίος άγγελος πλασμένος από βασιλικό μπλε φως, τυλιγμένο σε γαλάζιους ανέμους. Είναι πανέμορφος!

«Εγώ Είμαι ο Γαβριήλ, μας λέει, χωρίς να ακούσουμε τη φωνή του. Καλώς ήρθατε στο Μπλε Φως. Σήμερα θα σας ξεναγήσουμε στην Κυανή Πολιτεία, την Πολιτεία του Βαθύ Γαλάζιου.» και μας δείχνει την εικόνα ενός τόπου μακρινού, γαλήνιου, στην κορυφή του πιο ψηλού βουνού. «Ακολουθήστε με παρακαλώ».

Το βαθύ λουλακί μονοπάτι κάτω από τα πόδια μας, γίνεται τουρκουάζ και γαλαζοπράσινο Κυκλάδων. Γέλια και φωνές ακούγονται από τις παραλίες. Πετούμε χαμηλά πάνω από το νερό και βλέπουμε την επιφάνειά του να σχηματίζει μικρούς ομόκεντρους κύκλους καθώς την αγγίζουμε ελαφρά με τα ακροδάχτυλα των ποδιών μας.

Σιγά - σιγά το μονοπάτι μας αλλάζει σε ασημί-γαλάζιο του βράχου. Σηκώνουμε τα μάτια να δούμε που θα μας βγάλει, μα η κορφή του χάνεται ψηλά στον ουρανό.

«Θα περπατήσουμε μέχρι την κορυφή, λέει ο Γαβριήλ. Ελάτε, δεν είναι τόσο δύσκολο όσο νομίζετε»

Πράγματι, έτσι ελαφριοί που είμαστε, το ανέβασμα στο βουνό είναι παιχνιδάκι. Τώρα πια δεν ακούγεται κανένας από τους θορύβους του κόσμου. Μοναχά μερικά κελαηδίσματα φτάνουν, απ' τα κλαδιά των λιγοστών δέντρων στις σχισμές του βράχου. Μέχρι που δεν υπάρχουν πια ούτε δέντρα, ούτε πουλιά, παρά μόνο βράχος και ουρανός.

Συνεχίζουμε την ανάβαση στην κορυφή του ασημογάλανου βουνού, μέσα σε απόλυτη σιωπή. Μόνη συντροφιά της παρέας μας ένας λευκός αετός να κάνει κύκλους πάνω από τα κεφάλια μας, στο βαθύ γαλάζιο του ουρανού, πιο πάνω ακόμα και από τα μοναχικά λευκά συννεφάκια.

Λίγα μέτρα μας μένουν ακόμα και να, φτάνουμε στην κορυφή!

«Ελάτε λοιπόν να σας ξεναγήσω στη Γαλάζια Πολιτεία!» μιλάει στη σκέψη μας ο Γαβριήλ. Και, από την κορυφή που βρισκόμαστε, μας δείχνει την υπέροχη Πολιτεία.

Μια λουλακί θάλασσα κυκλώνει τα βουνά, που άλλοτε είναι ασημογάλανα κι άλλοτε παίρνουν το γαλάζιο του διάφανου πάγου.

Εδώ κι εκεί, λιγοστά φυλλώματα ξεπροβάλλουν από τις σχισμές του βράχου. Γαλάζια φυλλώματα που αστράφτουν σα σμαραγδένιες σπίθες κάτω από τις χρυσαφένιες ακτίνες του ήλιου.

Στην πλαγιά ενός από τα ασημογάλανα βουνά, κάτω από το βαθύ μπλε του ουρανού, απλώνεται μια πόλη φτιαγμένη από μπλε, διάφανο κρύσταλλο. Έναν κρύσταλλο ασυνήθιστο, γιατί δεν αντιστακτά τις χρυσαφένιες ακτίνες του Ήλιου που πέφτουν επάνω του, αντίθετα, συγκεντρώνει όλο το φως στο κέντρο του, σε μια βαθιά λουλακί φλόγα.

Οι άμορφοι άγγελοι, που μοιάζουν με απαλό γαλάζιο αεράκι, μεταφέρουν μικρές λουλακί φλόγες σε όλη τη Γη.

Παίρνουμε μερικές βαθιές ανάσες κι αφήνουμε το γαλάζιο φως να μας αγκαλιάσει. Αναπνέουμε στο γαλάζιο φως κι όλα ησυχάζουν. Ένα γαλάζιο αεράκι χαϊδεύει την καρδιά μας και τη γαργαλάει, απαλύνοντας όλα όσα νιώθουμε. Κατόπιν, τρυπώνει στην αίθουσα του νου και στρογγυλεύει όλες εκείνες τις γωνίες που έκαναν τη σκέψη μας να σκοντάφτει. Τέλος, απλώνεται σε όλο μας το σώμα και το κάνει διάφανο γαλάζιο, μέχρι που γλιστράει μέσα από τα πόδια μας και χάνεται στον ασημί-γαλάζιο βράχο. Ακόμα και τα χρυσαφένια μας φτερά, ανάδευσε το γαλάζιο αεράκι, τα έκανε αφράτα, χρυσαφένια σύννεφα.

Ο Μέτατρον και ο Γαβριήλ μας καλούν κοντά τους με το βλέμμα. Ο Γαβριήλ πλησιάζει και μας φοράει ένα περιδέραιο από βαθυγάλανους, διάφανους κρυστάλλους, περασμένους σε χρυσή κλωστή.

Οι κρύσταλλοι αγγίζουν το λαιμό μας και νιώθουμε τη φρέσκια, δροσερή τους ενέργεια. Σιγά – σιγά, το περιδέραιο αρχίζει να βυθίζεται στον λαιμό μας και να γίνεται ένα μ' αυτόν, ενώ οι μπλε κρύσταλλοι λάμπουν όλο και περισσότερο.

Το βαθύ γαλάζιο φως τους έχει γίνει ένα με τον λαιμό μας και μας γαργαλάει παιχνιδιάρικα. Και η χρυσαφένια κλωστή γίνηκε χορδή χρυσαφένιας άρπας που ενώνει τον λαιμό με την καρδιά. Μια χορδή που μπορεί να παίζει όλες τις νότες και να τραγουδήσει όλες τις μελωδίες του κόσμου.

Το γαργάλημα στο λαιμό έχει γίνει πολύ περίεργο πια. Κοιτούμε με απορία τον Γαβριήλ, που χαμογελάει γλυκά.

«Αυτό σημαίνει πως ήρθε η ώρα να μιλήσετε η καρδιά» μας απαντά.

Και είναι τόσο αληθινό! Ανοίγουμε το στόμα μας και αφήνουμε να κυλήσουν όλα αυτά που κρύβαμε στο μαγικό χρυσό κουτάκι μας τόσο καιρό. Τα συναισθήματα, οι εικόνες, τα δώρα που κρύβαμε στις σκοτεινές γωνιές της καρδιάς μας, μαζί με το ίδιο το σκοτάδι, που τώρα λάμπει από ευτυχία κι αγάπη. Οι χτύποι της καρδιάς, τα φτερουγίσματα των αγγέλων, τα χρωματιστά κύματα, ένας χείμαρρος όλα, που κυλά απ' τη χρυσή χορδή και σκάει ορμητικά πάνω στους μπλε διάφανους κρυστάλλους, για να θρυμματιστεί σε άπειρες νότες, κρυστάλλινους ήχους που αντηχούν τη σοφία της καρδιάς στα πέρατα της οικουμένης.

Ο Μέτατρον και ο Γαβριήλ μας παρακολουθούν σιωπηλά κι ακούνε όλα τα λόγια της καρδιάς μας. Ο Γαβριήλ μας πλησιάζει και πάλι. Απλώνει το χέρι του και μας αγγίζει στην καρδιά. Ένα κομμάτι γαλάζιου ουρανού φωτίζει τώρα το μαγικό χρυσό κουτάκι.

«Ελάτε παιδιά, μας φωνάζει σιωπηλά με μάτια γεμάτα αγάπη. Δε τέλειωσε ακόμα το ταξίδι σας! Ήρθε η ώρα της μεγάλης βουτιάς!»

Κοιταζόμαστε μεταξύ μας γεμάτοι απορία, ανυπόμονοι στην υπόσχεση της χαράς. Μια μεγάλη βουτιά! Τι ωραία ιδέα! Ακολουθούμε τον Γαβριήλ και τον Μέτατρον στην κορυφή του ψηλότερου βουνού. Μια πελώρια πράσινη τσουλήθρα ξεκινάει από κει και, καθώς στριφογυρίζει προς τα κάτω για να χαθεί ανάμεσα στα σύννεφα.

«Εμπρός λοιπόν! Τι περιμένετε;» μας λέει με ένα τεράστιο χαμόγελο. Και πριν ολοκληρώσει τη φράση του, τρέχουμε όλο χαρά στην τσουλήθρα.

«Γεια σας αγαπημένοι μου, φωνάζει Θα ειδωθούμε σύντομα πάλι»

«Γεια σου Γαβριήλ, γεια σου Μέτατρον, ευχαριστούμε πολύ» απαντάμε, ενώ δίνουμε μια κι αρχίζουμε να γλιστράμε στην πελώρια τσουλήθρα .

«Θα γυρίσουμε σύντομααααα».

Η τσουλήθρα στριφογυρίζει σαν μαγική δίνη στο βαθυγάλανο ουρανό κι εμείς γλιστράμε με όλο μας το βάρος μέσα στην αγκαλιά της, μέχρι να βυθιστούμε στα πρώτα σύννεφα.

Και τότε βλέπουμε ότι η τσουλήθρα έχει τελειώσει κι εμείς με φόρα πεταγόμαστε στον αέρα κι αρχίζουμε να πέφτουμε προς τα κάτω.

Είναι τόσο όμορφη η γη από ψηλά.... κι εμείς πέφτουμε.....και πέφτουμε....

Θέλουμε να απολαύσουμε την ελεύθερη πτώση, όπως μας αρέσει. Πότε βουτάμε προς τα κάτω με ταχύτητα, όπως ο αετός που εφορμά στη λεία του και πότε ταλαντευόμαστε απαλά, χρυσαφένια φύλλα στο φθινοπωρινό αεράκι. Η Μητέρα Γη, μας χαμογελά κι ανοίγει διάπλατα την αγκαλιά της για να μας κρατήσει.

Η βελουδένια λουλακί ποδιά της Γαίας, στολισμένη με τουρκουάζ κορδέλες, απλώνεται παντού και η βουτιά μας τελειώνει όταν βυθιζόμαστε στη μαλακή, αφράτη αγκαλιά της. Η ταχύτητά μας ελαττώνεται κι αφήνουμε χαλαρό το σώμα μας, να παρασυρθεί στο απέραντο γαλάζιο.

Μερικά δελφίνια μας κυκλώνουν με χάρη και χαμογελούν παιχνιδιάρικα.

«Καλώς ήρθατε καλοί μας φίλοι!» μας λένε τιτιβίζοντας στον υδάτινο παράδεισο.

Ένα δελφίνι μας πλησιάζει περισσότερο και μας χαϊδεύει με το πτερύγιό του, ένα άλλο γαργαλά τη μύτη μας με τη δική του κι ένα τρίτο γλιστρά ανάμεσα από τα πόδια μας και ξαφνικά, βρισκόμαστε καβάλα στην πλάτη του. Μοιάζουν να είναι φίλοι μας από παλιά και η καρδιά μας πλημμυρίζει από την αγάπη τους. Νιώθουμε ασφαλείς κι ευτυχισμένοι μαζί τους και το βλέμμα τους δείχνει ότι ακούν τους ψιθύρους της καρδιάς μας.

Τώρα τα δελφίνια μας έχουν πάρει στην πλάτη τους και μας οδηγούν μέσα από το απέραντο γαλάζιο σε μια πελώρια θαλάσσια δίνη. Ριχνόμαστε στα ασημογάλανα νερά που στροβιλίζονται χέρι - χέρι με το χρυσαφί του Ήλιου και..... ξεπηδούμε κατευθείαν στο δωμάτιό μας.

Μερικά φύλλα χαρτιού είναι ακόμα σκορπισμένα στο πάτωμα και, πλάι σε μια βρεγμένη πεταλίδα, η ζωγραφιά μας καμαρώνει περήφανα με το ωραιότερο γαλάζιο του κόσμου.

Ο Μέτατρον και τα μυστικά του Ουράνιου Τόξου

Ταξίδι Έβδομο

Η Πύρινη Πολιτεία

Το λευκό άλογο ρουθούνισε ανυπόμονα. Με μια κίνηση, χτύπησε με το πόδι του τη μοκέτα του διαδρόμου σαν να ήθελε να τραβήξει την προσοχή μας. «Κοιτάξτε ποιος ήρθε», χλιμίντρισε. Ο μυστηριώδης καβαλάρης, φορώντας για κάπα του το ουράνιο τόξο, κράδαινε ψηλά ένα πινέλο, πολεμιστής με το τιμημένο δόρυ του. Στη στιγμή, άλογο και καβαλάρης όρμησαν στο δωμάτιο.

«Γεια σας! Εγώ Είμαι ο Μιλτιάδης, ο άγγελος των παιδιών!» φώναξε την ώρα που άρχισε να βουτάει το πινέλο στις λιμνούλες της τέμπερας και να βάφει τον κόσμο όλο με καινούρια χρώματα.

Τώρα ο τοίχος της κάμαρας από μπεζ βάφτηκε απαλό κίτρινο, οι κουρτίνες πράσινο με ρίγες χρυσαφί, το γραφείο πασπαλίστηκε με ρόδινο της αγάπης, τα εξώφυλλα των βιβλίων γίνηκαν μενεξεδιά, ενώ τα σεντόνια πλημμύρησαν κόκκινο της χαράς.

«Ελάτε παιδιά», φώναξε.

Μας έπιασαν τα γέλια, έτσι που ήταν πιτσιλισμένος με χρώματα και η καρδιά μας έλιωσε από αγάπη γι' αυτόν το γλυκό άγγελο. «Ήρθα να σας πάρω σε ένα ακόμα συναρπαστικό ταξίδι στο Βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Πάμε λοιπόν! Τώρα ξέρετε τι πρέπει να κάνετε!»

Καθίστε ή ξαπλώστε αναπαυτικά και μη σκέφτεστε τίποτε απ' όλα αυτά που σας απασχολούν κάθε μέρα.

Ζητήστε από το νου σας, αυτό το εργατικό αγγελάκι, να κάνει ένα διάλειμμα. Φτιάξτε του μια όμορφη γαλάζια κρεβατοκάμαρα και ζητήστε του να πάρει έναν υπνάκο στο μαλακό κι αφράτο, πουπουλένιο στρώμα που του ετοιμάσατε.

- Μυαλουδάκι μου, του λέτε, σε παρακαλώ να πέσεις για ύπνο και να ξυπνήσεις μόνο όταν έχω επιστρέψει από το σπουδαίο ταξίδι που έχω να κάνω.

Τώρα λοιπόν που βάλατε το νου σας για ύπνο, θα ετοιμαστείτε για τη μικρή μας περιπέτεια. Βέβαια, σ' αυτό το ταξίδι δεν θα χρειαστεί να κουραστούμε φτιάχνοντας τις βαλίτσες μας. Αντίθετα, πρέπει να αφήσουμε πίσω όλα όσα κουβαλάμε συνήθως.....τα παιχνιδάκια, τα πορτοφολάκια, τα δαχτυλιδάκια, τις σχολικές σακ-κες και όλα τα βαριά ρούχα όπως το παλτό, το σκούφο και το κασκόλ που η μαμά επιμένει να φοράμε όταν πηγαίνετε βόλτα. Θα τα βρούμε όλα όταν επιστρέψουμε πίσω. Δεν θα χρειαστούμε ούτε εισιτήρια για το ταξίδι, ούτε κολατσιό. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να κρατήσουμε από το χέρι τον φύλακα άγγελό μας που θα μας δείξει το δρόμο για το βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Οι μαμά, ο μπαμπάς και οι φίλοι μας μπορούν να έρθουν μαζί αν θέλουν αλλά, θα κρατήσουν από το χέρι τον δικό τους φύλακα άγγελο για να τους οδηγήσει. Έτσι λοιπόν, κρατώντας πάντα από το χέρι τον φύλακα άγγελό μας, τον ακολουθούμε στη χώρα του Ουράνιου Τόξου.

Οι άγγελοι μας οδηγούν μέσα από ένα από ένα καταπράσινο, ηλιόλουστο λιβάδι σε έναν πανέμορφο, γαλάζιο καταρράκτη. Το ποτάμι που σχηματίζεται καταλήγει πιο κάτω σε μια όμορφη λιμνούλα. Πλησιάζουμε λίγο ακόμα τον καταρράκτη. Το νερό που πέφτει από ψηλά σκάει με δύναμη στα βράχια. Άπειρες μικρές σταγόνες αποφασίζουν να δραπετεύσουν από το ρεύμα κι ενώνονται σε ένα λευκό σύννεφο

που ανεβαίνει ψηλά στον ουρανό. Ο Ήλιος, που κοιτά χαρούμενος το όμορφο τοπίο από ψηλά, φωτίζει το λευκό σύννεφο και με τις ακτίνες του του τραβάει πινελιές με όλα τα χρώματα.

«Νάμαστε! Καλώς ήρθατε στο βασίλειο του Ουράνιου Τόξου» λέει ο άγγελός μας. Ελάτε, πάμε να καβαλήσουμε το Ουράνιο Τόξο!»

Τα λαμπερά χρώματα κρέμονται στις άκρες του λευκού σύννεφου, έτοιμα να στάξουν στη γη. Η παραμυθένια ομορφιά μας έχει συνεπάρει κι εμείς προσπαθούμε να χωρέσουμε όλη τη θέα σε μία μόνο ματιά.

Οι άγγελοί μας κατευθύνονται ήδη προς το Ουράνιο Τόξο. Ανοίγουμε κι εμείς τα χρυσαφένια φτερά μας και πετάμε ψηλά. Ανεβαίνουμε, ανεβαίνουμε, και φτάνουμε στις χρωματιστές πινελιές, που μοιάζουν με χορδές, έτοιμες να ηχήσουν του κόσμου τις μελωδίες.

«Εγώ είμαι ο Μέτατρον» μας καλωσορίζει ο αρχάγγελος του Ουράνιου Τόξου ανοίγοντας τα χέρια και τρέχουμε με φόρα στην αγκαλιά του.

«Νάμαστε! Ήρθε η ώρα για το έβδομο ταξίδι σας στο βασίλειο του Ουράνιου Τόξου. Αυτή τη φορά θα επισκεφτούμε την Κόκκινη Πολιτεία, που μας αρέσει να τη λέμε και “Χώρα της Φωτιάς”. Είστε έτοιμοι;»

Οι κόκκινες πινελιές του Ουράνιου Τόξου μοιάζουν βαθυκόκκινο χαλί από πολύτιμο βελούδο, που ξετυλίγεται από τη μια άκρη του ουρανού ως την άλλη.

Ακολουθούμε τον Μέτατρον και όταν φτάνουμε στο άλικο μονοπάτι, ένας μεγαλειώδης άγγελος μας περιμένει, τυλιγμένος σε κόκκινο λαμπερό φως που το περιτρέχουν ρεύματα βαθύ γαλάζιου. Μα, ποιος είναι;

Το φως στροβιλίζεται γύρω του, ενώ στέκεται αγέρωχος και του πλέκει έναν πλούσιο χιτώνα.

- Δεν με γνωρίσατε ακόμα; Ρωτά χαμογελώντας. Ένα απαλό αεράκι αναδεύει τον χιτώνα του κι αφήνει να φανούν το σπαθί και η χρυσή ασπίδα. Εγώ Είμαι ο Μιχαήλ! Καλώς ήρθατε στη Χώρα της Φωτιάς! Ο Μέτατρον κι εγώ θα σας ξεναγήσουμε στον Πύρινο Κόσμο μας. Είστε οι επίτιμοι καλεσμένοι μας!! Περάστε παρακαλώ!

Βαδίζουμε στο πύρινο μονοπάτι, ενώ ο Μιχαήλ και ο Μέτατρον μας έχουν τυλίξει όλους με ένα αόρατο πέπλο αγάπης, μια μεγάλη ζεστή αγκαλιά. Η χώρα της φωτιάς, μοιάζει πολύ με τη γη. Όλα γύρω έχουν το συνηθισμένο χρώμα τους, μα πιο ζωντανό από ποτέ. Τα δέντρα και το γρασίδι είναι πράσινα, ο ουρανός, οι λίμνες και τα ποτάμια στις αποχρώσεις του μπλε και τα λουλούδια σε όλων των λογίων τα χρώματα. Ουράνιοι και γήινοι άγγελοι παντού τριγύρω, όπως τους ξέραμε πάντα.

Ο Μιχαήλ παρατηρεί την έκπληξή μας και χαμογελά: «Η πύρινη χώρα είναι το βασίλειο της γήινης πραγματικότητας» λέει.

Φλόγες και καπνός βγαίνουν από το ψηλό βουνό που μας δείχνει πέρα μακριά, στο βάθος της χώρας. Ένα ηφαίστειο αλλιώς από τ' άλλα. Όλα τα μονοπάτια του Ουράνιου Τόξου ενώνονται και βυθίζονται στην καρδιά του. Όλα τα χρώματα του ουρανού χύνονται στις φλόγες του κρατήρα του μέχρι να βγουν και πάλι έξω, ποτάμια πυρακτωμένης λάβας. Εδώ είναι λοιπόν η βάση του Ουράνιου τόξου!

Τα ρυάκια χρωματιστής λάβας που ξεχύνονται από το ηφαίστειο αναμιγνύονται, στην τεράστια γήινη παλέτα και σχηματίζουν νέες αποχρώσεις και νέους κρυστάλλους. Κι όσο περνάει ο καιρός, τα πύρινα ρυάκια παγώνουν, γίνονται μια νέα γη πάνω στην παλιά. Γίνονται βράχοι και χώμα δαρμένοι από το νερό της βροχής. Περνούν οι εποχές και οι αιώνες, νέα βλαστάρια λικνίζονται στο φύσημα του αέρα, άγνωστα πουλιά πετούν στον ουρανό και νέα, διαφορετικά ζώα κρύβονται στις σπηλιές της γης. Η Πύρινη Πολιτεία αλλάζει διαρκώς μορφή σε μαλακή πλαστελίνη στα χέρια ενός χαρούμενου δημιουργού. Γίνεται διαρκώς καινούρια και τίποτε δε μένει όπως παλιά.

Τώρα τα χρώματα του Ουράνιου Τόξου δεν είναι αέρινα, άπιαστα.... Το κόκκινο αγκάλιασε το κίτρινο και μπλε για το χρώμα. Μια στάλα ψευδαίσθησης μαύρου τρύπωσε στο πράσινο για το κυπαρίσσι και σταγόνες απ' όλα τα χρώματα στροβιλίζουν μαζί για τα λευκά κρινάκια του αγρού.

Σ' αυτή τη χώρα τα χρώματα έχουν το δικό τους ήχο. Τώρα στέκονται το ένα απέναντι στο άλλο σε διάφορα σχήματα και παίζουν τις νότες τους σε τρίγωνο, σε τετράγωνο, σε κύβο και σε όλα τα πολύεδρα, συνθέτοντας μια υπέροχη συμφωνία μελωδίας, χρωμάτων και σχημάτων!

«Είναι τιμή μας να σας υποδεχόμαστε στην πύρινη πολιτεία, λέει ο Μιχαήλ και η λάμψη στο βλέμμα του μας θυμίζει ότι γνωρίζομαστε από παλιά. Είναι τιμή μας να υποδεχόμαστε κάθε φορά τους αγγέλους που φτάνουν εδώ για να παίξουν με τα χρώματα και τη φωτιά στο καμίνι της δημιουργίας, να πλάσουν νέα υλικά και μ' αυτά να χτίσουν άλλη μία νέα γη. Γιατί, η αλήθεια είναι πως, όλα αυτά φτιάχτηκαν για σας. Η Γη είναι ο παιδότοπος των αγγέλων. Ας προχωρήσουμε λίγο ακόμα, υπάρχουν κι άλλα πράγματα να δείτε» Μας κάνει νόημα να τον ακολουθήσουμε καθώς πλησιάζει τους πρόποδες του ηφαιστείου.

Δεν υπάρχουν δέντρα ή νερό σ' αυτό το μέρος. Ο ήχος της φωτιάς και της λάβας που κυλά στην καρδιά του βουνού ακούγεται υπόκωφος. Το καμίνι του δημιουργού υψώνεται στον ουρανό και περιμένει καρτερικά το γύρισμα του χρόνου. Περιμένει την εποχή που νέοι τεχνίτες θα 'ρθουν για να πιάσουν το σίδερο, να το τυλίξουν σε νέα χρώματα, να το δουλέψουν στη φωτιά.

«Είναι το καμίνι των ευχών! λέει χαρούμενος ο Μιχαήλ. Υπάρχουν τόσα πολλά που μπορείτε να κάνετε εδώ. Τόσα πολλά που μπορείτε να αλλάξετε! Επιτρέψτε μου σας θυμίσω.....

Πρώτα απ' όλα, ας πούμε ότι υπάρχουν μερικά παλιά πράγματα από τα οποία θέλετε να απαλλαγείτε. Παλιοί φόβοι, παλιές συνήθειες που δεν σας εξυπηρετούν πια, παλιές ενέργειες, παλιές ιδέες. Συνήθως τα παλιά πράγματα, όσο και αν σας πονούν, σας είναι αγαπητά γιατί έχετε συνηθίσει να ζείτε μαζί τους, έχουν μπει βαθιά στην καρδιά σας και δεν ακούν εύκολα όταν τους ζητάτε να φύγουν. Να λοιπόν τι μπορείτε να κάνετε:

Στέκεστε μπροστά στην παλιά ενέργεια που θέλετε να απομακρυνθεί από σας και βλέπετε τη χορδή που ενώνει την καρδιά σας μ' αυτήν την ενέργεια.

Ευχαριστείτε την ενέργεια αυτή, μέσα από την καρδιά σας, για όλα τα μαθήματα που σας βοήθησε να πάρετε και της λέτε ότι τώρα ήρθε η ώρα και για τους δυο σας να ελευθερωθείτε και να προχωρήσετε σε κάτι καινούριο.

Παίρνετε το σπαθί που σας δίνω (μιας που είμαι πάντα μαζί σας, ακόμα κι αν το έχετε ξεχάσει) και με πολύ σεβασμό κι αγάπη για τις εμπειρίες που μοιραστήκατε μ' αυτήν την παλιά ενέργεια, κόβετε τη χορδή και τη βλέπετε να εξαφανίζεται μπροστά στα μάτια σας.

Τέλος, βλέπετε την παλιά ενέργεια να πέφτει βαθιά στη γη, μέσα στην πύρινη λάβα, για να μετουσιωθεί με τη δύναμη της φωτιάς, να αλλάξει και να γίνει καινούρια.

Κι έτσι, είστε ελεύθεροι!

Και τώρα, ελάτε, ψάξτε στην καρδιά σας και βρείτε την πιο θερμή ευχή.
Φανταστείτε μπροστά σας μια χρυσή σφαίρα και βάλτε μέσα κάτι που επιθυμείτε
πολύ, μια όμορφη ιδέα ή κάτι που θα θέλατε να σας συμβεί.
Αυτή τη φορά, μπορούμε για παράδειγμα να δουλέψουμε για την ευτυχία.
Δείτε στη χρυσαφένια σφαίρα όλα όσα σημαίνει για σας η ευτυχία.
Όχι αυτά που νομίζετε ότι μπορούν να σας κάνουν ευτυχισμένους, αλλά την κρυ-
στάλλινη, καθάρια αίσθηση της ευτυχίας και της χαράς ζωγραφισμένη στο πρό-
σωπό σας.
Ή, αν έχετε βάλει μια άλλη ευχή, δείτε στη σφαίρα την πραγματοποίησή της.

Τώρα ρίξτε τη χρυσή σφαίρα στον κρατήρα του ηφαιστείου και δείτε τη να πέφτει
στην πύρινη λάβα και να γίνεται ένα με τη φωτιά.
Βλέπετε τι σχηματίστηκε; Ένας όμορφος κρύσταλλος.
Η Μητέρα Γη πήρε την ευχή σας και της έδωσε μορφή. Έτσι και η ιδέα σας θα
πραγματοποιηθεί και την πιο κατάλληλη στιγμή για σας θα πάρει μια χειροπιαστή
μορφή.
Ελάτε καλοί μου φίλοι, έχω ένα δώρο για σας»

Ο Μιχαήλ μας δείχνει τη φλόγα που κρατά στο χέρι. «Είναι η φλόγα της υλοποίη-
σης των ονείρων, η φλόγα της πίστης και της δύναμης και δε σβήνει ποτέ».

Απλώνουμε το χέρι και ο Μιχαήλ μας προσφέρει τη φλόγα. Τη μοιράζει σε όλους μας αλλά, όπως συμβαίνει πάντα με το φως, όσο και να προσφέρεις δεν τελειώνει ποτέ. Ανοίγουμε το μαγικό χρυσό κουτάκι της καρδιάς μας, όπου έχουμε φυλάξει όλα τα άλλα δώρα του Ουράνιου Τόξου και ακουμπάμε μέσα τη φλόγα της Πύρινης Χώρας.

Ξαφνικά, μια βαθειά ζεστασιά μας τυλίγει ολόκληρους. Η μικρή φλόγα αρχίζει να μεγαλώνει, να θεριεύει και να ανεβαίνει ψηλά.

Η καρδιά μας είναι γεμάτη πίστη στον εαυτό μας, και στη Μία Ζωή που είναι Όλα Όσα Υπάρχουν.

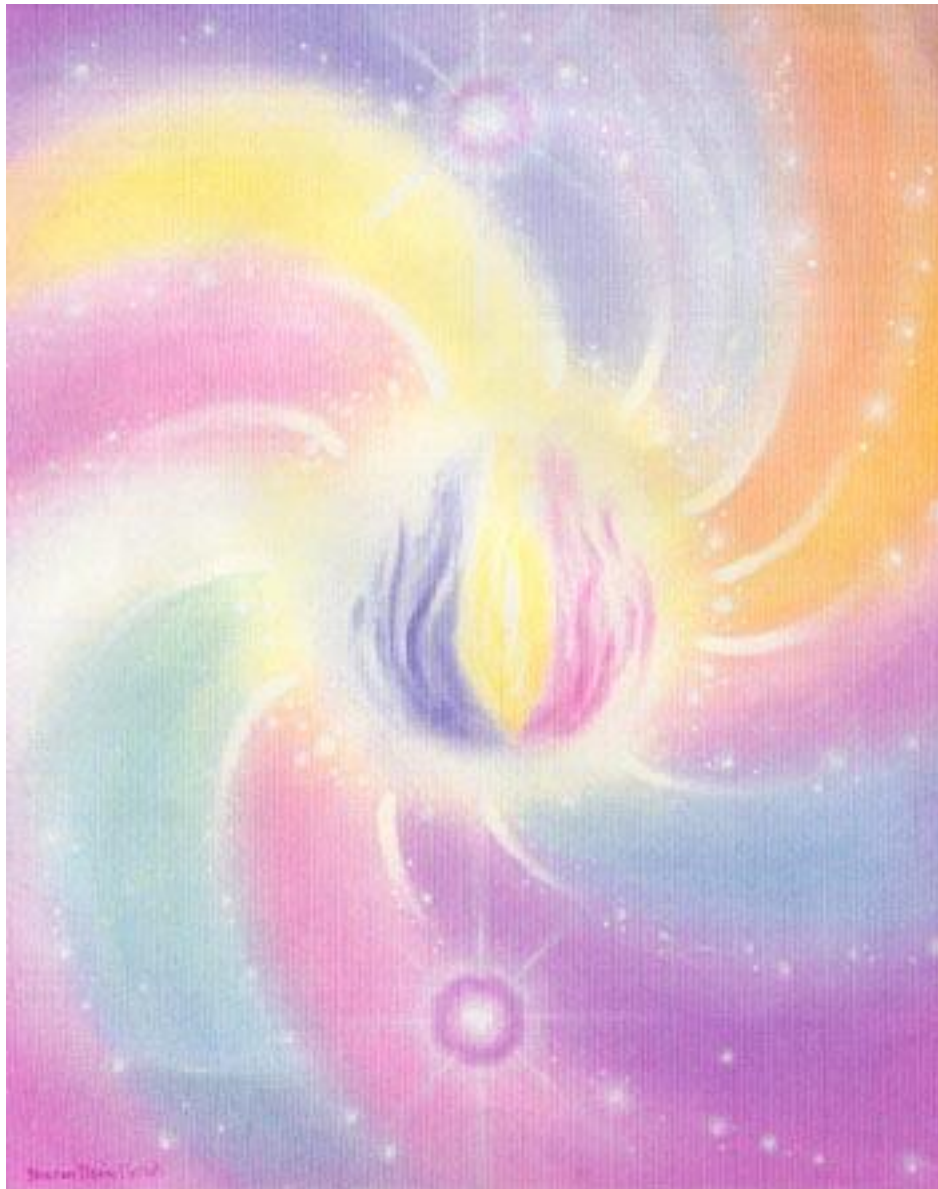
Κι όπως η φλόγα από τη μια ανεβαίνει στον ουρανό, από την άλλη κυλάει μέσα από τα πόδια μας και ριζώνει στη γη. Τώρα νιώθουμε τα πόδια μας να πατάνε γερά, τα βήματά μας σίγουρα και σταθερά.

Έχουμε γίνει ολόκληροι μια πύρινη στήλη που ενώνει τη γη με τον ουρανό. Το δωμάτιό μας, μια γωνιά της Πύρινης Πολιτείας κι αυτό, εργαστήρι ενός νέου κι επιδέξιου τεχνίτη της φωτιάς, φαίνεται πολύ πιο ενδιαφέρον και ξεχωριστό από πριν.

«Ευχαριστώ Μιχαήλ, ευχαριστώ Μέτατρον» λέει η καρδιά μας ανταποδίδοντας την αγάπη του Πνεύματος. Και όταν κλείσει ο κύκλος της αγάπης, κάτι μαγικό συμβαίνει!

Τα δώρα που είχαμε φυλάξει στο μαγικό χρυσό κουτάκι της καρδιάς μας αρχίζουν να ακτινοβολούν, πότε το ένα μετά το άλλο και πότε όλα μαζί, κατά μήκος της πύρινης στήλης. Το φαντασμαγορικό φωτεινό γαϊτανάκι πιάνει να στροβιλίζεται, σιγά - σιγά στην αρχή, πιο γρήγορα έπειτα, μαζί με όλες τις πολύχρωμες κορδέλες, μαζί και με μας τους ίδιους. Μια ουράνια ανέμη πλέκει και τυλίγει όλες τις πολύχρωμες εμπειρίες, μέχρι που χάνονται τα χρώματα, χάνονται οι μορφές και απομένει μοναχά ένα υπέροχο, λευκό, αστραφτερό φως, να λάμπει μέρα και νύχτα σε όλη την οικουμένη.

κι ένας περίπατος στη γη...

Αρχάγγελος Μέτατρον

Ο Δρόμος του Μεταξιού

Σήμερα, μαζί με τη μαμά θα καλέσουμε τον Μέτατρον, τον αρχάγγελο των παιδιών, στο σπίτι.

Τακτοποιούμε το δωμάτιό μας και καθόμαστε όσο πιο αναπαυτικά μπορούμε, στο κρεβάτι, στην πολυθρόνα, ή στο πάτωμα.

Κλείνουμε τα μάτια και παίρνουμε αργά 3 βαθιές ανάσες. Νιώθουμε τον αέρα να μπαίνει στη μύτη μας, να κατεβαίνει από το λαιμό στους πνεύμονές μας, και να βγαίνει από την κοιλίτσα μας, εκεί που είναι ο αφαλός.

Κατόπιν εκπνέουμε, και φανταζόμαστε τον αέρα να μπαίνει στην κοιλίτσα μας από τον αφαλό, να ανεβαίνει και να βγαίνει από το στόμα μας.

Κι ο Μέτατρον είναι ήδη εδώ και μας κοιτάζει γλυκά.

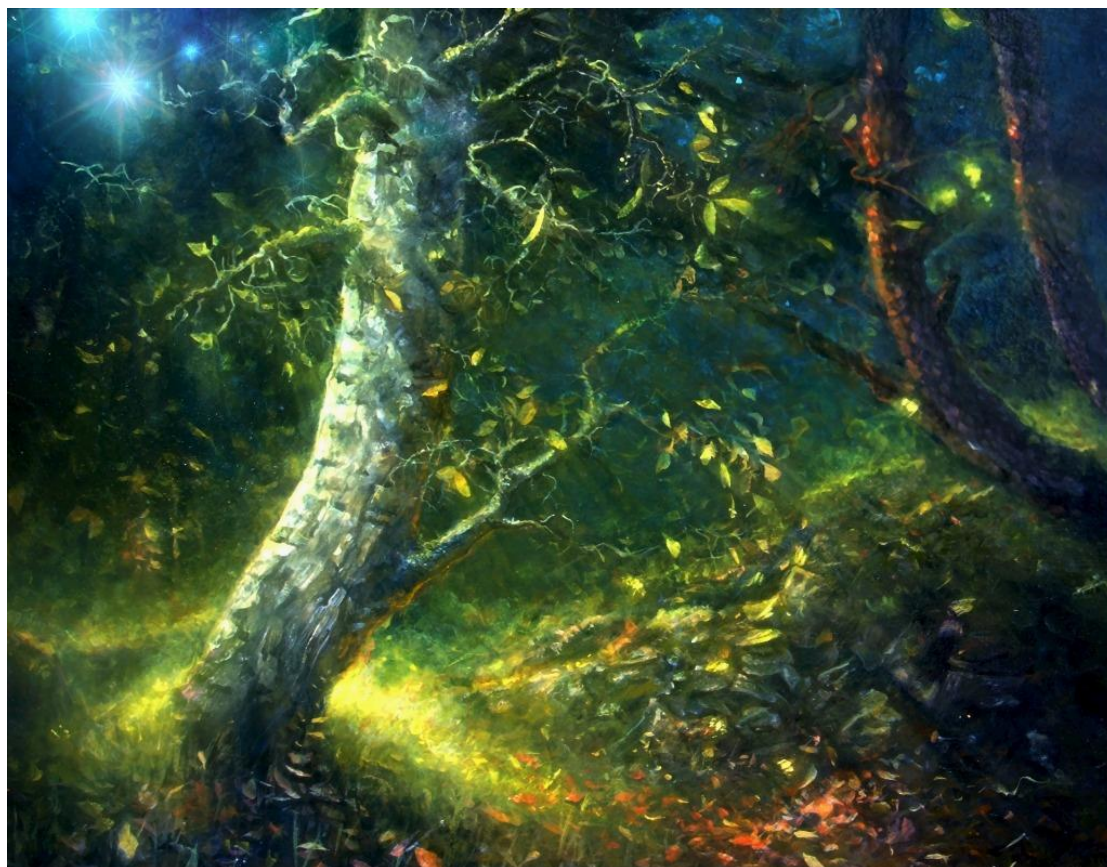
«Εγώ Είμαι ο Μέτατρον, λέει. Σήμερα λοιπόν θα κάνουμε ένα διαφορετικό ταξίδι. Θα περπατήσουμε στο μονοπάτι του μεταξιού» και μας δίνει το χέρι του για να τον ακολουθήσουμε.

Μόλις πιάνουμε το χέρι του, βρισκόμαστε σε ένα μονοπάτι από χώμα και πέτρες. Ο Μέτατρον μας έχει αγκαλιάσει με ένα ζεστό γλυκό φως και μας δείχνει το δάσος στο βάθος του μονοπατιού. Τον ακολουθούμε, κι αναρωτιόμαστε τι όμορφα πράγματα θα κάνουμε σήμερα.

Καθώς περπατάμε, νιώθουμε το καστανό χώμα του μονοπατιού αφράτο και μαλακό και τα πόδια μας βυθίζονται μέσα του ελαφρά με κάθε βήμα μας. Η γλυκιά μυρωδιά του χώματος μας αγκαλιάζει και μας ζεσταίνει. Θυμάστε πως είναι; Πάρτε μερικές βαθιές ανάσες από το άρωμα του χώματος.

Μπαίνοντας στο δάσος, βλέπουμε λογής - λογής ψηλά δέντρα και κάτω από αυτά θάμνους και πυκνή βλάστηση. Μοιάζει πολύ με τροπικό δάσος. Ακούμε τα πουλάκια να τιτιβίζουν στα κλαδιά και η καρδιά μας γεμίζει γαλήνη και χαρά.

Όσπου τέλος, φτάνουμε σε μια περιοχή του δάσους διαφορετική από τις άλλες. Τα δέντρα είναι πιο χαμηλά, έχουν πλατιά καταπράσινα φύλλα κι από τα κλαριά τους κρέμονται λευκά, αφράτα κουκούλια. Άλλα από αυτά είναι κλειστά, άλλα ανοιχτά γιατί η πεταλουδίτσα που ήταν μέσα πέταξε μακριά, μα όλα γυαλίζουν σαν δροσοσταλίδες.

Ο Μέτατρον μας κοιτά χαμογελώντας. «Σας έχω μια έκπληξη» λέει, και μας δείχνει ένα δέντρο με χαμηλά κλαδιά. «Σ' αυτό το όμορφο δάσος, μπορείτε να κάνετε το ταξίδι της πεταλούδας. Να σκαρφαλώσετε στο δέντρο με προσοχή, να καθίσετε αναπαυτικά στο κλαδί και να φτιάξετε για τον εαυτό σας ένα κουκούλι.»

Έτσι, χαρούμενοι που θα ακολουθήσουμε το ταξίδι της πεταλούδας, σκαρφαλώνουμε σε ένα από τα κλαδιά, αυτό που μας φαίνεται πιο αναπαυτικό, και καθόμαστε οκλαδόν. Κοιτάμε λίγο τριγύρω προσπαθώντας να καταλάβουμε πως θα φτιάξουμε το δικό μας κουκούλι. Το βλέμμα μας πέφτει στην άκρη ενός νήματος που προεξέχει από την τσέπη του παντελονιού μας. Μα, πως δεν ξέραμε τόσο καιρό ότι βρίσκεται εκεί αυτό το όμορφο νήμα; Πιάνουμε την άκρη και αρχίζουμε να φτιάχνουμε γύρω μας ένα κουκούλι που μας σκεπάζει ολόκληρους, από τα πόδια μέχρι την κορυφή του κεφαλιού. Το νήμα είναι μαλακό, απαλό σαν χάδι και αφήνει να τρυπώσει στην κρυψώνα μας ένα απαλό φως από τις ακτίνες του ήλιου.

Τώρα το κουκούλι μας έχει ολοκληρωθεί, κι εμείς καθόμαστε μέσα. Είναι ζεστά, άνετα, όπως όταν σκεπαζόμαστε με την κουβέρτα μας. Υπάρχει τόση ησυχία στο κουκούλι μας..... τόση γαλήνη. Σκεφτόμαστε τον εαυτό μας. Νιώθουμε την αγάπη που έχουμε στην καρδιά μας, και γαληνεύουμε....

Μα, νιώθουμε κι άλλα πράγματα. Το σώμα μας αλλάζει, παίρνει μια άλλη μορφή. Αισθανόμαστε ότι μεγαλώνουμε σιγά - σιγά, τόσο που το κουκούλι μας δεν μας χωράει πια. Όπως όταν τα παπούτσια μας έχουν μικρύνει και δεν μπορούμε πια να τα φορέσουμε και ζητάμε καινούρια παπούτσια. Το ζεστό μας κουκούλι δεν μας χωράει πια.

Σηκώνουμε τα χέρια πάνω από το κεφάλι μας και με μια κίνηση ανοίγουμε το κουκούλι. Οι ακτίνες του ήλιου που περνούν από τις πυκνές φυλλωσιές μας φωτίζουν και μας ζεσταίνουν, μα.....τώρα βλέπουμε πόσο έχουμε αλλάξει!

Δεν είμαστε πια όπως πριν! Έχουμε μεγαλώσει και είμαστε τόσο όμορφοι και φωτεινοί! Βιαζόμαστε τόσο πολύ τώρα να δείξουμε τον καινούριο μας εαυτό στη μαμά και στον μπαμπά!

Το κατέβασμα από το κλαδί είναι εύκολο γιατί τώρα είμαστε πιο ικανοί και σίγουροι για τον εαυτό μας. Πατάμε και πάλι στο χώμα και τα πόδια μας βυθίζονται στο ευωδιαστό, αφράτο χώμα.

Πηγαίνουμε και στεκόμαστε μπροστά στη μαμά και στον μπαμπά και τους κοιτάμε στα μάτια.

«Κοιτάξτε πόσο μεγάλωσα!» λέμε. «Εγώ Είμαι, αλλά πιο όμορφος και λαμπερός από πριν. Τώρα είμαι ώριμος και σίγουρος για τον εαυτό μου.

Μαμά, μπαμπά, είμαι εδώ, μαζί σας και θέλω να σας κρατήσω το χέρι και να κάνουμε μαζί όλα αυτά τα ωραία πράγματα που μου δείχνετε. Είμαι εδώ, είμαι υπεύθυνος και συγκεντρωμένος και πατώ τα πόδια μου στη γη. Είμαι εδώ και αγαπώ πολύ τον καινούριο μου εαυτό. Είμαι εδώ και σας αγαπώ πολύ.»

Και, όπως κοιτάμε την καρδιά μας, βλέπουμε το καινούριο δώρο του Μέτατρον: ένα μεταξωτό κουκούλι για να μας θυμίζει το μονοπάτι του μεταξιού κάθε φορά που θέλουμε να μεταμορφωθούμε, να αφήσουμε πίσω τον παλιό μας εαυτό και να φορέσουμε έναν άλλο, που θα μας αρέσει ακόμα πιο πολύ.

